

L'Evangeli del Regne de Déu

ÉS la solució!

T'adones que Jesús va dir que la fi no pot arribar fins que el Regne
de Déu sigui predicat al món com a testimoni?

«El llop també habitarà amb el xai... No faran mal ni destruiran en
tota la meva muntanya santa, perquè la terra serà plena del
coneixement del Senyor, com les aigües cobreixen el mar.»
(Isaïes 11,6-9)

Per

Bob Thiel, doctor en filosofia

L'Evangeli del Regne de Déu

És la solució!

Per Bob Thiel, Ph.D.

Copyright ©2016/2017/2018/2019/2022/2025/2026 per Nazarene Books. Edició 3.0. Llibret produït per a Església de Déu Continuant (Continuing Church of God) i successors, una corporació única. P.O. Box 109, Grover Beach, California, 93483 USA ISBN: 978-1-63660-113-7.

Per què la humanitat no pot resoldre els seus problemes?

Saps que les primeres i últimes coses que la Bíblia mostra que Jesús va predicar tenien a veure amb l'Evangeli del Regne de Déu?

Sabies que el Regne de Déu era el centre de la predicació dels apòstols i dels primers deixebles?

És el Regne de Déu la persona de Jesús? És el regne de Déu Jesús vivint la seva vida en nosaltres ara? És el Regne de Déu algun tipus de regne real en el futur? Creuràs el que ensenya la Bíblia?

Què és un regne? Què és exactament el Regne de Déu? Què ensenya la Bíblia? Què ensenyava l'Església cristiana primitiva?

T'adones que la fi no pot arribar fins que el Regne de Déu sigui predicat al món com a testimoni?

La fotografia de la portada mostra un xai estirat amb un llop, tal com va ser dissenyada per Burdine Printing and Graphics. La fotografia de la contraportada forma part de l'edifici original de l'Església de Déu a Jerusalem, feta el 2013 pel Dr. Bob Thiel.

CONTINGUT

1. Té la humanitat les solucions?	p.4
2. Quin Evangeli va predicar Jesús?	p.10
3. Es coneixia el Regne de Déu a l'Antic Testament?	p.21
4. Van ensenyar els apòstols l'Evangeli de Regne?	p. 27
5. Fonts externes al Nou Testament ensenyaven el Regne de Déu.	p.36
6. Les esglésies grecoromanes ensenyen que el Regne és important, però...	p.56
7. Per què el Regne de Déu?	p.63

Informació de contacte p.71

Nota: Aquest llibre és una traducció de la versió anglesa feta per intel·ligència artificial, motiu pel qual algunes expressions poden no reflectir completament l'original, però s'espera que s'hi adaptin. La versió anglesa està disponible gratuïtament en línia a www.ccog.org.

1. Té la humanitat les solucions?

El món s'enfronta a molts problemes.

Moltes persones passen gana. D'altres viuen oprimides. Molta gent s'enfronta a la pobresa. Moltes nacions estan greument endeutades. Els infants —fins i tot abans de néixer— són víctimes d'abusos. Les malalties resistents als fàrmacs preocupen molts metges. A les grans ciutats industrials, l'aire és massa contaminat per ser saludable. Diversos polítics amenacen amb la guerra, i els atacs terroristes continuen.

Poden els líders mundials solucionar els problemes que afronta la humanitat?

Molts ho creuen.

Nova Agenda Universal

El 25 de setembre de 2015, després d'un discurs inaugural del papa Francesc del Vaticà, els 193 països de les Nacions Unides (ONU) van aprovar la implementació dels "17 Objectius de Desenvolupament Sostenible" del que de vegades s'anomenava la Nova Agenda Universal. Aquests són els 17 objectius de l'ONU:

Objectiu 1. Acabar amb la pobresa en totes les seves formes arreu del món.

Objectiu 2. Acabar amb la fam, garantir la seguretat alimentària, millorar la nutrició i promoure una agricultura sostenible.

Objectiu 3. Garantir vides saludables i promoure el benestar per a tothom, a totes les edats.

Objectiu 4. Garantir una educació inclusiva, equitativa i de qualitat, i promoure oportunitats d'aprenentatge permanent per a tothom.

Objectiu 5. Aconseguir la igualtat de gènere i empoderar totes les dones i les nenes.

Objectiu 6. Garantir la disponibilitat i la gestió sostenible de l'aigua i el sanejament per a tothom.

Objectiu 7. Garantir l'accés a una energia assequible, fiable, sostenible i moderna per a tothom.

Objectiu 8. Promoure un creixement econòmic sostingut, inclusiu i sostenible, amb ocupació plena i productiva i treball digne per a tothom.

Objectiu 9. Construir infraestructures resilents, promoure una industrialització inclusiva i sostenible i fomentar la innovació.

Objectiu 10. Reduir la desigualtat dins dels països i entre ells.

Objectiu 11. Fer que les ciutats i els assentaments humans siguin inclusius, segurs, resilents i sostenibles.

Objectiu 12. Garantir models de consum i producció sostenibles.

Objectiu 13. Prendre mesures urgents per combatre el canvi climàtic i els seus efectes.

Objectiu 14. Conservar i utilitzar de manera sostenible els oceans, els mars i els recursos marins per afavorir el desenvolupament sostenible.

Objectiu 15. Protegir, restaurar i promoure l'ús sostenible dels ecosistemes terrestres, gestionar els boscos de manera sostenible, combatre la desertificació i aturar i revertir la degradació del sòl i la pèrdua de biodiversitat.

Objectiu 16. Promoure societats pacífiques i inclusives per al desenvolupament sostenible, garantir l'accés a la justícia per a tothom i construir institucions eficaces, responsables i inclusives a tots els nivells.

Objectiu 17. Enfortir els mitjans d'implementació i revitalitzar l'aliança mundial per al desenvolupament sostenible.

Se suposa que aquesta agenda s'ha d'implementar completament el 2030 i també s'anomena Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible. El seu objectiu és resoldre problemes que afecten la humanitat mitjançant la regulació, l'educació i la cooperació internacional i interreligiosa.

Si bé molts dels seus objectius són positius, alguns dels seus mètodes i propòsits són dolents (cf. Gènesi 3:5). Aquesta agenda també era coherent amb l'encíclica *Laudato Si'* del difunt Papa Francesc. El Papa Lleó XIV també va fer declaracions a favor d'aquesta Agenda 2030.

La «Nova Agenda Universal» també podria anomenar-se «Nova Agenda Catòlica», ja que la paraula «catòlic» significa «universal». El papa Francesc va anomenar l'adopció d'aquesta agenda «un signe important d'esperança».

Com a seguiment de l'acord de l'ONU es va celebrar una reunió a París el desembre de 2015 (oficialment titulada 21a Conferència de les Parts de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic). El papa Francesc també va elogiar aquest acord internacional i va aconsellar a les nacions que «seguissin atentament el camí que tenen per davant, amb un sentit de solidaritat cada vegada més gran».

Gairebé totes les nacions del món van acceptar els Acords de París, que establien objectius mediambientals específics i compromisos financers. (El president dels Estats Units en aquell moment, Barack Obama, va signar un document el 2016 per comprometre-hi els EUA. Però el 2017, el president dels Estats Units, Donald Trump, va declarar que els Estats Units NO acceptarien els Acords de París acordats. Això va causar indignació internacional i ha contribuït a aïllar els EUA d'Europa i de moltes altres parts del món.)

El papa Francesc va declarar més tard que la humanitat «s'enfonsarà» si no realitza els seus canvis relacionats amb el clima.

Tot i que ningú vol respirar aire contaminat, passar gana, empobrir-se o estar en perill d'extinció, ¿resoldran els intents humans d'aconseguir els objectius de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides i/o dels Acords de París

els problemes que afronta la humanitat?

La trajectòria de les Nacions Unides

Les Nacions Unides es van formar i establir el 24 d'octubre de 1945, després de la Segona Guerra Mundial, per tal de prevenir un altre conflicte similar i intentar promoure la pau al món. En el moment de la seva fundació, l'ONU tenia 51 estats membres; actualment en té 193.

Hi ha hagut centenars, si no milers, de conflictes arreu del món des que es van formar les Nacions Unides, però encara no hem tingut el que es podria descriure com una Tercera Guerra Mundial.

Alguns creuen que la cooperació internacional com la que les Nacions Unides afirmen promoure, combinada amb el tipus d'agenda interreligiosa i ecumènica que el papa Lleó XIV i molts altres líders religiosos intenten impulsar, portarà pau i prosperitat.

Tanmateix, el balanç de les Nacions Unides en aquest sentit no ha estat positiu. A més dels nombrosos conflictes armats que hi ha hagut des de la seva formació, diversos milions de persones passen gana, són refugiades i/o viuen en una situació de pobresa extrema.

Fa dècades, les Nacions Unides es van proposar implementar els seus Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni. Tenien vuit "objectius de desenvolupament", però no van tenir èxit, ni tan sols segons la mateixa ONU. Així doncs, el 2015, es van adoptar els anomenats «17 Objectius de Desenvolupament Sostenible». Alguns són optimistes; d'altres es consideren una fantasia utòpica.

Pel que fa a la utopia, el 6 de maig de 2016, el Papa Francesc va dir que somiava amb una utopia europea més humana, una que, segons ell, l'Església podia ajudar a fer realitat. Tot i això, el somni d'aquell Papa acabarà convertint-se en un malson. (cf. Apocalipsi 18)

Pot haver-hi certa cooperació i èxit, però...

El diccionari Merriam-Webster defineix la utopia com «un lloc imaginari en què el govern, les lleis i les condicions socials són perfectes». La Bíblia ensenya que la humanitat no pot resoldre els seus problemes per si sola:

²³ Senyor, sé que el camí de l'home no està en ell mateix; no és l'home qui camina qui pot dirigir els seus passos. (Jeremies 10:23, NKJV en tot el text, tret que s'indiqui el contrari)

També ensenya que la cooperació internacional fracassarà:

¹⁶ La destrucció i la misèria hi són pels seus camins; ¹⁷ I desconeixen el camí de la pau. ¹⁸ No hi ha temor de Déu davant dels seus ulls. (Romans 3:16-18)

Tot i això, molts humans treballen per aconseguir la seva visió d'una societat utòpica i, fins i tot de vegades intenten involucrar la religió. Però gairebé ningú està disposat a seguir els camins de l'únic Déu veritable. No és que no hi hagi cap progrés cap als objectius de les Nacions Unides o del Vaticà. Hi haurà alguns avenços (i molts dels objectius són bons), així com alguns contratemps.

De fet, i probablement després d'un conflicte massiu, s'acordarà i confirmarà una mena d'acord de pau internacional (Daniel 9:27). Quan això passi, molts tendiran a creure falsament que la humanitat estarà creant una societat més pacífica i utòpica.

Molts seran enganyats per aquest «progrés utòpic» internacional (cf. Ezequiel 13:10), així com per diversos signes i meravelles (2 Tessalonicencs 2:9-12). Però la Bíblia diu que aquesta pau no durarà (Daniel 9:27; 11:31-44), malgrat el que puguin afirmar els líders (1 Tessalonicencs 5:3; Isaïes 59:8).

La idea que, a part de Jesús (cf. Joan 15:5; Mateu 24:21-22), la humanitat pugui crear una utopia en aquesta «present era malvada» és un fals evangeli. (Gàlates 1:3-10)

Si la humanitat per si sola és completament incapaç de dur a terme realment la utopia, existeix alguna mena d'utopia possible?

Sí.

El Regne de Déu farà que aquest planeta i, més tard, tota l'eternitat, siguin increïblement millors.

2. Quin Evangeli va predicar Jesús?

La Bíblia ensenya que una societat utòpica, anomenada el Regne de Déu, substituirà els governs humans. (Daniel 2:44; Apocalipsi 11:15; 19:1-21)

Quan Jesús va començar el seu ministeri públic, va començar predicant l'evangeli del Regne de Déu. Això és el que va relatar Marc:

¹⁴ Després que Joan va ser empresonat, Jesús va anar a Galilea predicant l'evangeli del Regne de Déu,¹⁵ i dient: «S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en l'evangeli.» (Marc 1:14-15)

El terme evangeli prové de la paraula grega transliterada com a euangelion i significa «bon missatge» o «bones notícies». Al Nou Testament, la paraula «regne», relacionada amb el regne de Déu, s'esmenta aproximadament 149 vegades a la NKJV i 151 a la Bíblia de Douay Rheims. Prové de la paraula grega transliterada com a basileia, que significa el govern o el regne de la reialesa.

Els regnes humans, així com el regne de Déu, tenen un rei (Apocalipsi 17:14), cobreixen una àrea geogràfica (Apocalipsi 11:15), tenen normes (Isaïes 2:3-4; 30:9) ,(Lluc 13:29).

Aquí teniu el primer ensenyament públic de Jesús que registra Mateu:

²³ I Jesús recorria tota Galilea, ensenyant a les seves sinagogues i predicant l'evangeli del regne. (Mateu 4:23)

Mateu també registra:

³⁵ Llavors Jesús recorria totes les ciutats i pobles, ensenyant a les seves sinagogues i predicant l'evangeli del regne. (Mateu 9:35)

El Nou Testament mostra que Jesús regnarà per sempre:

³³ I regnarà sobre la casa de Jacob per sempre, i el seu regne no tindrà fi. (Lluc 1:33)

Lluc registra que el propòsit pel qual Jesús va ser enviat era predicar el Regne de Déu. Fixeu-vos en el que Jesús va ensenyar:

⁴³ Els digué: «També he de predicar el Regne de Déu a les altres ciutats, perquè per això he estat enviat.» (Lluc 4:43)

Has sentit mai que es prediqués això? T'has adonat mai que el propòsit pel qual Jesús va ser enviat era predicar el Regne de Déu?

Lluc també registra que Jesús va anar a predicar el Regne de Déu:

¹⁰ I els apòstols, quan van tornar, li van explicar tot el que havien fet. Llavors els va portar a un lloc desert de la ciutat anomenada Betsaida.¹¹ Però quan la multitud ho va saber, el van seguir; i ell els va acollir i els va parlar del Regne de Déu. (Lluc 9:10-11)

Jesús va ensenyar que el Regne de Déu hauria de ser la màxima prioritat per a tots els qui el segueixen:

³³ Però busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia. (Mateu 6:33)

³¹ Busqueu, però, el Regne de Déu, i totes aquestes coses us seran donades a més a més.³² No tingueu por, petit ramat, perquè el vostre Pare ha tingut el plaer de donar-vos el Regne. (Lluc 12:31-32)

Els cristians han de BUSCAR PRIMER el Regne de Déu. Ho fan fent d'això la seva màxima prioritat, vivint com Crist voldria que visquessin i esperant amb il·lusió el seu retorn i el seu regne. Tot i això, la majoria dels qui professen Crist, no només no busquen primer el Regne de Déu, sinó que ni tan sols saben què és. Molts també creuen falsament que estar involucrat en la política mundial és el que Déu espera dels cristians. Com que no entenen el regne de Déu, no viuen com haurien de fer-ho ni entenen per què la humanitat és tan imperfecta.

Fixeu-vos també que el regne serà donat a un petit ramat. (cf. Romans 11:5) Cal humilitat per estar disposat a formar part del veritable petit ramat.

El Regne de Déu encara no s'ha establert a la Terra

Jesús va ensenyar que els seus seguidors havien de pregar perquè vinguéss el regne, cosa que mostra que encara no el posseïen:

⁹ Pare nostre que ets al cel, sigui santificat el teu nom. 10 Vingui el teu regne. Faci's la teva voluntat. (Mateu 6:9-10)

Jesús va enviar els seus deixebles a predicar el Regne de Déu:

¹ Aleshores va reunir els seus dotze apòstols i els va donar poder i autoritat sobre tots els dimonis i per guarir malalties.² Els va enviar a predicar el Regne de Déu (Lluc 9:1-2).

Jesús va ensenyar que la seva presència per si sola no era el regne, ja que el regne encara no s'havia establert a la Terra; per això no va expulsar dimonis en el seu nom en aquell moment:

²⁸ Però si jo expulso dimonis per l'Esperit de Déu, certament el Regne de Déu ha arribat a vosaltres (Mateu 12:28).

El veritable regne és en el futur, no ara com mostra Marc:

⁴⁷ I si el teu ull et fa pecar, arrenca'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, que no pas que tinguis dos ulls i et facin pecar... (Marc 9:47)

²³ Jesús va mirar al seu voltant i va dir als seus deixebles: «Que difícil és per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu!» ²⁴ I els deixebles van quedar meravellats amb les seves paraules. Però Jesús els va tornar a dir: «Fills, que difícil és per als qui confien en les riqueses entrar al Regne de Déu! ²⁵ És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu.» (Marc 10:23-25).

²⁵ Us ho asseguro, que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que el begui nou en el Regne de Déu. (Marc 14:25)

⁴³ Josep d'Arimatea, membre destacat del Consell, que també esperava el Regne de Déu, es presentà amb valentia... (Marc 15:43)

Jesús va ensenyar que el regne no forma part d'aquest món actual:

³⁶ Jesús va respondre: «El meu regne no és d'aquest món. Si el meu regne fos d'aquest món, els meus homes lluitarien perquè no fos lliurat als jueus; però ara el meu regne no és d'aquí.» (Joan 18,36)

Jesús també va ensenyar que el regne vindrà després del seu retorn com a Rei:

³¹«Quan el Fill de l'home vingui en la seva glòria, i tots els sants àngels amb ell, llavors s'asseurà al tron de la seva glòria.³² Totes les nacions seran reunides davant seu i les separarà les unes de les altres, tal com el pastor separa les ovelles de les cabres.³³ I posarà les ovelles a la seva dreta, i les cabres a l'esquerra.³⁴ Aleshores el Rei dirà als de la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, hereteu el Regne que us ha estat preparat des de la fundació del món."» (Mateu 25:31-34).

Com que el Regne de Déu encara no és aquí, no veurem una utopia real fins que no s'hagi establert. Com que la majoria no entén el regne de Déu, no aconsegueixen entendre com funciona el seu govern amorós.

El Regne de Déu no vindrà «fins que hagi entrat la plenitud dels gentils» (Romans 11:25), i això encara no ha succeït.

Com va dir Jesús que era el Regne?

Jesús va donar algunes explicacions sobre com és el Regne de Déu:

²⁶ I digué: «El Regne de Déu és com quan un home sembla la llavor a terra,²⁷ i que dormi de nit i es llevi de dia, i que la llavor germini i creixi, sense que ell mateix ho sàpiga.²⁸ Perquè la terra dona fruit tota sola: primer la fulla, després l'espiga, i després el

gra sencer a l'espiga.²⁹ Però quan el gra madura, immediatament hi llença la falç, perquè ha arribat la collita.» (Marc 4:26-29)

¹⁸ Aleshores digué: «A què s'assembla el Regne de Déu, i a què el compararé? ¹⁹ És semblant a una llavor de mostassa que un home va agafar i va plantar al seu hort; i va créixer i es va convertir en un gran arbre, i els ocells del cel van fer el niu a les seves branques.» ²⁰ I tornà a dir: «A què compararé el Regne de Déu? ²¹ És semblant al llevat que una dona va agafar i va amagar en tres mesures de farina fins que tot va fermentar.» (Lluc 13:18-21)

Aquestes paràboles suggereixen que, al principi, el Regne de Déu és força petit, però creixerà fins a esdevenir immens: finalment, s'estendrà sobre un univers infinit.

Lluc també va registrar:

²⁹ Vindran de l'est i de l'oest, del nord i del sud, i s'asseuran a la taula del Regne de Déu. (Lluc 13:29)

Així doncs, el Regne de Déu tindrà gent de tot el món. NO es limitarà a aquells qui tenen ascendència israelita ni a grups ètnics específics. Gent de tot arreu s'asseurà en aquest regne.

Lluc 17 i el Regne

Lluc 17,20-21 confon algunes persones. Però abans d'analitzar-ho, fixeu-vos que la gent realment menjarà al Regne de Déu:

¹⁵ « Beneït aquell que menjarà pa al Regne de Déu! » (Lluc 14:15).

Com que la gent (en el futur) menjarà al Regne de Déu, això no és només una cosa reservada als seus cors ara, malgrat les traduccions errònies/malentesos de Lluc 17:21 que suggereixen el contrari.

La traducció AFV de Lluc 17:20-21 pot ajudar a entendre millor:

²⁰ Quan els fariseus li preguntaven quan vindria el Regne de Déu, Jesús els va respondre: «El Regne de Déu no ve amb observació;

²¹ ni diran: “Mireu, ja és aquí!” o “Mireu, és allà!”; perquè, vet

aquí, el Regne de Déu és entre vosaltres.» (Lluc 17:20-21, AFV; vegeu també les traduccions NASB i ESV)

Fixeu-vos que Jesús parlava als fariseus no convertits, carnals i hipòcrites. Jesús "els va respondre": van ser els fariseus els qui van fer la pregunta a Jesús. Es van negar a reconèixer-lo.

Eren a l'ESGLÉSIA? No!

Jesús tampoc no parlava d'una església que aviat s'organitzaria. Tampoc parlava de sentiments al pensament o al cor.

Jesús parlava del seu REGNE! Els fariseus no li preguntaven sobre una església. No sabien res de cap església del Nou Testament que aviat s'hauria de fundar. Tampoc no preguntaven sobre algun tipus de sentiment bonic.

Si algú pensa que el Regne de Déu és l'ESGLÉSIA —i que el Regne de Déu era "dins" dels fariseus—, era L'ESGLÉSIA dins dels fariseus? Evidentment que no!

Aquesta conclusió és força ridícula, oi? Mentre que algunes traduccions protestants tradueixen part de Lluc 17:21 com «el Regne de Déu és dins vostre» (NKJV/KJV), fins i tot la Bíblia catòlica romana de la New Jerusalem ho tradueix correctament com «el regne de Déu és entre vosaltres».

Jesús era qui estava enmig dels fariseus i havia de convertir-se en el Rei d'aquell Regne. Ara bé, els fariseus pensaven que esperaven amb il·lusió el Regne de Déu. Però ho van entendre malament. Jesús va explicar que no seria un Regne local ni limitat només per als jueus, com semblaven pensar (i tampoc una església, com alguns creuen ara). El Regne de Déu no seria simplement un dels molts regnes humans i visibles que la gent podria assenyalar o veure, i dir: «És aquest » o «Allà és el Regne».

Jesús mateix va néixer per ser el REI d'aquell Regne, tal com va dir clarament a Pilat (Joan 18:36-37). Cal entendre que la Bíblia sovint utilitza els termes "rei" i "regne" indistintament (per exemple, Daniel 7:17-18,23). El REI del futur Regne de Déu era, en aquell moment, al costat

dels fariseus. Però ells no el reconeixien com el seu rei (Joan 19:21). Quan tornés, el món el rebutjaria (Apocalipsi 19:19).

Jesús va continuar, en els següents versos de Lluc 17, descrivint la seva segona vinguda, quan el Regne de Déu governarà TOTA LA TERRA (utilitzant la traducció de Moffatt):

²² Als seus deixebles digué: «Vindran dies en què desitjareu tenir ni que sigui un sol dia del Fill de l'home, però en va.²³ La gent diran: “Mireu, aquí el teniu!” o “Mireu, allà és!”, però no sortiu ni correu darrere seu, ²⁴ perquè com el llamp que resplendeix d'una banda a l'altra del cel, així serà el Fill de l'home el seu dia. ²⁵ Però primer ha de suportar grans sofriments i ser rebutjat per la generació actual.» (Lluc 17:22-25, Moffatt)

Jesús es va referir al llamp, tal com es diu a Mateu 24:27-31, descrivint la seva segona vinguda per GOVERNAR tot el món. Jesús no està dient que el seu poble no el podrà veure quan torni; sí que el veuran (cf. Fets 1:11).

Tanmateix, la majoria de persones no el reconeixeran com a REI (Apocalipsi 11:15) i lluitaran contra ell (Apocalipsi 19:19)! Molts pensaran que Jesús representa l'Anticrist. Jesús no deia que el Regne de Déu estigués dins d'aquells fariseus — en altres llocs els va advertir que no entrarien al Regne a causa de la seva hipocresia (Mateu 23:13-14). Tampoc estava dient Jesús que l'Església seria el Regne.

El Regne de Déu és quelcom en què els humans podran ENTRAR algun dia, com passa en la resurrecció dels justos! Tot i això, ni tan sols Abraham ni els altres patriarques hi són encara. (cf. Hebreus 11:13-40)

Els deixebles sabien que el Regne de Déu no estava dins d'ells personalment en aquell moment, i que havia d'aparèixer en un futur, com ho demostra el següent, que va venir després de Lluc 17:21:

¹¹ Mentre sentien aquestes coses, Jesús els va explicar una altra paràbola, perquè era a prop de Jerusalem i pensaven que el Regne de Déu s'havia de manifestar de seguida. (Lluc 19:11)

El Regne era clarament en el futur

Com pots saber si el Regne és a prop? Per respondre a aquesta pregunta, Jesús va enumerar esdeveniments profètics (Lluc 21:8-28) i després va ensenyar:

²⁹ Mireu la figuera i tots els arbres. ³⁰ Quan ja comencen a brotar, veieu i sabeu per vosaltres mateixos que l'estiu ja és a prop. ³¹ Així també vosaltres, quan vegeu que això passa, sapigueu que el Regne de Déu és a prop (Lluc 21:29-31).

Jesús volia que el seu poble seguís els esdeveniments profètics per saber quan vindria el Regne. En altres llocs, Jesús va dir al seu poble que vigilés i prestés atenció als esdeveniments profètics (Lluc 21:36; Marc 13:33-37). Malgrat les paraules de Jesús, molts menyspreen l'observació d'esdeveniments mundials vinculats profèticament.

A Lluc 22 i 23, Jesús va tornar a mostrar que el Regne de Déu era quelcom que es compliria en el futur quan va ensenyar:

¹⁵ «Amb un fervent desig he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans de patir; ¹⁶ perquè us dic que ja no en menjaré més fins que s'acompleixi en el Regne de Déu. ¹⁷ Després prengué la copa, donà gràcies i digué: «Preneu això i repartiu-ho entre vosaltres; ¹⁸ perquè us dic que no beuré més del fruit de la vinya fins que arribi el Regne de Déu.» (Lluc 22:15-18)

³⁹ Però un dels malfactors que estaven crucificats amb ell el blasfemava i li deia: «Si ets el Messies, salva't a tu mateix i salva'ns també a nosaltres». ⁴⁰ I el seu company el va renyar i li va dir: «No tens por de Déu? Perquè tu també estàs en condemna amb ell. ⁴¹ I amb raó, perquè és just que rebin el que mereixen, ja que cadascú rep segons el que ha fet, però aquest no ha fet res de mal.» ⁴² I digué a Jesús: «Senyor meu, recorda't de mi quan entris al teu Regne». ⁴³ Però Jesús li digué: «Et dic amb tota veritat que avui seràs amb mi al Paradís.» (Lluc 23:39-43, Aramaic in Plain English Bible)

El Regne de Déu tampoc va arribar tan bon punt Jesús va ser assassinat, tal com ens mostren tant Marc i Lluc:

⁴³ Josep d'Arimatea, membre destacat del consell, que també esperava l'arribada del Regne de Déu, va venir i es va encoratjar... (Marc 15:43)

⁵¹ Era d'Arimatea, ciutat dels jueus, i ell també esperava el Regne de Déu. (Lluc 23:51)

És després de la resurrecció (1 Corintis 15:50-55) que els cristians tornaran a néixer per entrar al Regne de Déu, tal com registra Joan:

³ Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: qui no neix de nou no pot veure el Regne de Déu». ⁴ Nicodem li va dir: «Com pot néixer un home quan és vell? Pot tornar a entrar al ventre de la seva mare i néixer?» ⁵ Jesús li va respondre: «T'ho dic amb tota veritat: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix d'aigua i d'Esperit.» (Joan 3:3-5)

Només el poble de Déu veurà el Regne de Déu definitiu postmil·lenari.

Ara, si us plau, cal entendre millor que, després de la resurrecció, Jesús novament ensenyà sobre el Regne de Déu:

³ També es va presentar viu després del seu patiment amb moltes proves infal·libles, apareixent-los durant quaranta dies i parlant de les coses relacionades amb el Regne de Déu (Fets 1:3).

El primer i l'últim sermó que Jesús va fer van ser sobre el Regne de Déu! Jesús va venir com a missatger per ensenyar sobre aquest Regne.

Jesús també va fer que l'apòstol Joan escrigués sobre el Regne mil·lenari de Déu que seria a la Terra. Fixeu-vos en què va fer que Joan escrivís:

⁴ Vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats per ser testimonis de Jesús i per la paraula de Déu, que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van viure i van regnar amb Crist durant mil anys. (Apocalipsi 20:4)

Els primers cristians ensenyaven que el Regne mil·lenari de Déu seria a la terra i substituiria els governs del món, tal com ensenya la Bíblia (cf. Apocalipsi 5:10, 11:15).

Per què, si el Regne de Déu és tan important, la majoria no n'han sentit a parlar gaire?

En part, perquè Jesús ho va anomenar un misteri:

¹¹ I els digué: «A vosaltres us ha estat donat de conèixer el misteri del Regne de Déu; però als qui són de fora, tot és explicat en paràboles.» (Marc 4:11)

Fins i tot avui, el veritable Regne de Déu és un misteri per a la majoria, com ho és gran part del pla de Déu (vegeu també el nostre llibre gratuït, disponible en línia a www.ccog.org titulat: El MISTERI del PLA DE DÉU Per què Déu va crear qualsevol cosa? Per què Déu et va crear a tu?).

Considereu també que Jesús va dir que la fi (del món) arribarà (aviat) DESPRÉS que l'evangeli del regne sigui predicat a tot el món com a TESTIMONI:

¹⁴ «I aquest evangeli del regne serà predicat a tot el món com a testimoni a totes les nacions, i llavors vindrà la fi.» (Mateu 24:14)

Proclamar l'evangeli del Regne de Déu és important i s'ha de dur a terme en aquests temps finals. És un «bon missatge», ja que ofereix la veritable esperança per als mals de la humanitat, independentment del que puguin ensenyar els líders polítics.

Si considereu les paraules de Jesús, hauria de quedar clar que la veritable Església cristiana hauria de proclamar l'evangeli del regne ara. Aquesta hauria de ser la màxima prioritat de l'Església. I per fer-ho correctament, s'haurien d'utilitzar diversos idiomes. Això és el que... Continuing Church of God s'esforça per fer. I és per això que aquest fullet s'ha traduït a desenes d'idiomes.

Jesús va ensenyar que la majoria NO acceptaria el seu camí:

¹³ «Entreu per la porta estreta; perquè ampla és la porta i ample és el camí que porta a la perdició, i molts hi entren. ¹⁴ Estreta és la porta i angost el camí que porta a la vida, i pocs són els qui la troben.» (Mateu 7:13-14)

L'evangeli del Regne de Déu porta a la vida!

Pot ser interessant assenyalar que, tot i que la majoria dels cristians professants semblen ignorar la idea que l'èmfasi de Crist era predicar l'evangeli del Regne de Déu, els teòlegs i historiadors seculars sovint han entès que això és el que realment ensenya la Bíblia.

Tot i això, Jesús mateix esperava que els seus deixebles ensenyessin l'evangeli del Regne de Déu (Lluc 9:2,60). Com que el futur regne es basarà en les lleis de Déu, portarà pau i prosperitat, i obeir aquestes lleis en aquesta era condueix a la veritable pau (Salm 119:165,172; Efesis 2:15).

I aquestes bones notícies del regne eren conegudes a les escriptures de l'Antic Testament.

3. Es coneixia el Regne a l'Antic Testament?

El primer i últim sermó registrats de Jesús van consistir a proclamar l'evangeli del Regne de Déu (Marc 1:14-15; Fets 1:3).

El regne de Déu és una cosa que els jueus de l'època de Jesús haurien d'haver conegut, ja que s'esmentava a les seves escriptures, que ara anomenem l'Antic Testament.

Daniel va ensenyar sobre el Regne

El profeta Daniel va escriure:

⁴⁰«I el quart regne serà fort com el ferro, ja que el ferro ho trenca i ho destrossa tot; i com el ferro que ho tritura, aquell regne es trencarà i destruirà tots els altres. ⁴¹ Mentre que vas veure els peus i els dits, en part d'argila terrissària i en part de ferro, el regne serà dividit; però la força del ferro hi serà, tal com vas veure el ferro barrejat amb argila ceràmica. ⁴² I així com els dits dels peus eren en part de ferro i en part d'argila, el regne serà en part fort i en part fràgil. ⁴³ Com vas veure el ferro barrejat amb argila ceràmica, es barrejaran amb la llavor dels homes; però no s'adheriran l'un a l'altre, igual que el ferro no es barreja amb l'argila.⁴⁴ I en els dies d'aquests reis, el Déu del cel establirà un regne que mai no serà destruït; i el regne no passarà a cap altre poble; esmicolarà i consumirà tots aquests regnes, i ell subsistirà per sempre.» (Daniel 2:40-44)

¹⁸ «Però els sants de l'Altíssim rebran el regne i posseiran el regne per sempre, pels segles dels segles.» (Daniel 7:18)

²¹ «Jo estava mirant, i aquella mateixa banya feia la guerra contra els sants i els vencia, ²² fins vingué l'Ancià de Dies, i es va fer judici a favor dels sants de l'Altíssim; i arribà el temps en què els sants prengueren possessió del Regne.» (Daniel 7:21-22)

De Daniel, aprenem que arribarà el moment en què el Regne de Déu destruirà els regnes d'aquest món i durarà per sempre. També aprenem que els sants tindran la seva part en rebre aquest regne.

Moltes parts de les profecies de Daniel estan dirigides al nostre temps, al segle XXI.

Fixeu-vos en alguns passatges del Nou Testament:

¹² «Les deu banyes que has vist són deu reis que encara no han rebut el regne, però reben autoritat durant una hora com a reis amb la bèstia. ¹³ Aquests tenen un sol pensament, i donaran el seu poder i autoritat a la bèstia. ¹⁴ Aquests faran la guerra contra l'Anyell, i l'Anyell els vencerà, perquè ell és el Senyor dels senyors i el Rei dels reis; i els qui són amb ell són els cridats, els escollits i els fidels.» (Apocalipsi 17:12-14)

Així doncs, veiem tant a l'Antic com al Nou Testament el concepte que hi haurà un regne terrenal en els darrers temps, format per deu parts, que Déu el destruirà i al qual seguirà l'establiment del Seu regne.

Isaïes va ensenyar sobre el Regne

Déu va inspirar Isaïes a escriure sobre la primera part del Regne de Déu, el regnat de mil anys conegut com el mil·lenni, d'aquesta manera:

¹Sortirà una vara de la soca de Jessè, i un brot sorgirà de les seves arrels. ² L'Esperit del Senyor reposarà sobre ell, l'esperit de saviesa i d'enteniment, l'esperit de consell i de força, l'esperit de coneixement i de temor del Senyor.

³El seu plaer és el temor del Senyor, i no jutjarà pel que veuen els seus ulls, ni decidirà pel que senten les seves orelles; ⁴ però jutjarà els pobres amb justícia i decidirà amb equitat pels humils de la terra; colpejarà la terra amb la vara de la seva boca, i amb l'alè dels seus llavis matarà els malvats. ⁵ La justícia serà el cinturó dels seus lloms, i la fidelitat el cinturó de la seva cintura.

⁶ El llop també habitarà amb el xai, el lleopard jeurà amb el cabrit, el vedell, el lleó jove i l'ovella engreixada junts; i un nen petit els guiarà. ⁷ La vaca pasturarà amb l'ós, les seves cries jeuran juntes, i el lleó menjarà palla com el bou. ⁸ El nadó de mamar jugarà vora el cau de la cobra, i el nen deslletat ficarà la mà al cau de la víbora. ⁹ No faran mal ni destruiran en tota la meva muntanya santa, perquè la terra serà plena del coneixement del Senyor, com les aigües cobreixen el mar.

¹⁰ «Aquell dia hi haurà l'arrel de Jessè, que s'alçarà com a bandera per als pobles; perquè les nacions el buscaran, i el seu lloc de repòs serà gloriós.» (Isaïes 11:1-10)

La raó per la qual em refereixo a això com la primera part o fase del Regne de Déu és que aquest és un temps en què serà físic (abans del moment en què la ciutat santa, la Nova Jerusalem, baixi del cel, Apocalipsi 21) i que durarà mil anys. Isaïes va confirmar l'aspecte físic d'aquesta fase quan va continuar amb:

¹¹ Aquell dia el Senyor tornarà a estendre la seva mà per segona vegada per recuperar la resta del seu poble, que ha quedat d'Assíria i d'Egipte, de Patros i Cux, d'Elam i de Sinar, d'Hamat i de les illes del mar.

¹² Alçarà una bandera per a les nacions, reunirà els expulsats d'Israel i reunirà els dispersats de Judà dels quatre racons de la Terra. ¹³ També desapareixerà l'enveja d'Efraïm, i els adversaris de Judà seran exterminats; Efraïm no envejarà Judà, i Judà no assetjarà Efraïm. ¹⁴ Però volaran sobre l'espalla dels filisteus cap a l'oest; junts saquejaran els pobles de l'est; posaran la mà sobre Edom i Moab; i els fills d'Amón els obeiran. ¹⁵ El Senyor destruirà completament la llengua del mar d'Egipte; amb el seu vent impetuós sacsejarà el puny sobre el riu, i el colpejarà en els set corrents, i farà que la gent el passi amb les sabates seques. ¹⁶ Hi haurà un camí per a la resta del seu poble que quedarà d'Assíria, com ho va ser per a Israel el dia que va sortir de la terra d'Egipte. (Isaïes 11:11-16)

Isaïes també va ser inspirat a escriure:

² Ara succeirà en els darrers dies que la muntanya de la casa del Senyor serà establerta al cim de les muntanyes, i serà exaltada per sobre dels turons; i totes les nacions hi afluiran. ³ Molta gent vindrà i diran: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, a la casa del Déu de Jacob; ell ens ensenyarà els seus camins, i nosaltres caminarem pels seus senders.» Perquè de Sió sortirà la llei, i la paraula del Senyor de Jerusalem. ⁴ Ell jutjarà entre les nacions i reprendrà molts pobles; forjaran les seves espases en arades, i les seves llances en falçs; nació no alçarà l'espasa contra nació, ni aprendran més la guerra. ... ¹¹ Els ulls altius de l'home seran humiliats, l'orgull dels homes serà abatut, i només el Senyor serà exaltat aquell dia. (Isaïes 2:2-4,11)

Així doncs, serà un temps utòpic de pau a la Terra. En última instància, això serà per sempre, amb Jesús governant. Basant-se en diverses escriptures (Salm 90:4; 92:1; Isaïes 2:11; Osees 6:2), el Talmud jueu ensenya que això dura mil anys (Talmud babilònic: Tractate Sanhedrin Folio 97a).

Isaïes també va ser inspirat a escriure el següent:

⁶ Perquè ens ha nascut un infant, ens ha estat donat un fill, i el govern serà sobre la seva espatlla. I el seu nom serà Meravellós, Conseller, Déu Poderós, Pare Etern, Príncep de la Pau. ⁷ L'augment del seu govern i la pau no tindran fi sobre el tron de David i sobre el seu regne, per ordenar-lo i establir-lo amb judici i justícia, des de llavors i per sempre. El zel del Senyor dels exèrcits ho farà. (Isaïes 9:6-7)

Fixeu-vos que Isaïes va dir que Jesús vindria i establiria un regne amb un govern. Mentre que molts dels que professen Crist citen aquest passatge, especialment al desembre de cada any, tendeixen a passar per alt que és una profetització més que el fet que Jesús naixeria. La Bíblia mostra que el Regne de Déu té un govern amb lleis sobre els súbdits, i que Jesús en serà el rei. Isaïes, Daniel i altres ho van profetitzar.

Les lleis de Déu són el camí de l'amor (Mateu 22:37-40; Joan 15:10), i el Regne de Déu es regirà sobre la base d'aquestes lleis. Per tant, el Regne de Déu, malgrat com el percepc molta gent al món, estarà fonamentat en l'amor.

Salms i més

Déu no va inspirar només Daniel i Isaïes per escriure sobre el Regne de Déu que venia.

Ezequiel va ser inspirat a escriure que els membres de totes les tribus d'Israel (no només els jueus) que van ser dispersats durant el temps de la Gran Tribulació es reunirien al regne mil·lenari:

¹⁷ Per tant, digues: «Això diu el Senyor Déu: “Us recolliré d’entre els pobles, us reuniré dels països on heu estat dispersats i us donaré la terra d’Israel”.» ¹⁸ I hi aniran, i s'enduran d'allà totes les seves coses detestables i totes les seves abominacions. ¹⁹ Aleshores els donaré un sol cor, posaré dins d'ells un esperit nou, trauré de la seva carn el cor de pedra i els donaré un cor de carn, ²⁰ perquè caminin en els meus estatuts, guardin els meus judicis i els posin en pràctica; i ells siguin el meu poble, i jo seré el seu Déu. ²¹ Però quant a aquells que segueixen el desig de les seves coses detestables i les seves abominacions, jo faré recaure les seves obres sobre els seus propis caps —diu el Senyor Déu. (Ezequiel 11:17-21)

Els descendents de les tribus d'Israel ja no seran dispersats, sinó que obeiran els estatuts de Déu i deixaran de menjar coses abominables (Levític 11; Deuteronomi 14).

Fixeu-vos en el següent als Salms sobre la bona nova del Regne de Déu:

²⁷ Tots els confins del món es recordaran del Senyor i es convertiran al Senyor, i totes les famílies de les nacions l'adoraran davant teu. ²⁸ Perquè el regne és del Senyor, i ell governa les nacions. (Salms 22:27-28)

⁶ El teu tron, oh Déu, és per sempre; un ceptre de justícia és el ceptre del teu regne. (Salms 45:6)

¹ Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor tota la terra. ² Canteu al Senyor, beneïu el seu nom; proclameu dia rere dia la bona nova de la seva salvació. ³ Declareu la seva glòria entre les nacions, els seus prodigis entre tots els pobles. (Salms 96:1-3; cf. també 1 Cròniques 16:23-24)

¹⁰ Totes les teves obres et lloaran, Senyor, i els teus sants et beneiran. ¹¹ Parlaran de la glòria del teu regne i parlaran del teu poder, ¹² per fer conèixer als fills dels homes les seves gestes poderoses i la majestat gloriosa del seu regne. ¹³ El teu regne és un regne etern, i el teu domini perdura per totes les generacions. (Salm 145:10-13)

Diversos escriptors de l'Antic Testament també van escriure sobre aspectes del regne (per exemple, Ezequiel 20:33; Abadies 21; Miquees 4:7).

Així doncs, quan Jesús va començar a ensenyar l'evangeli del Regne de Déu, el seu públic immediat ja estava familiaritzat amb el concepte bàsic.

4. Van ensenyar els Apòstols l'Evangeli del Regne?

Mentre que molts actuen com si l'evangeli només fos la bona nova sobre la persona de Jesús, la realitat és que els seguidors de Jesús ensenyaven l'evangeli del Regne de Déu. Aquest és el missatge que Jesús va portar.

L'apòstol Pau va escriure sobre el Regne de Déu i Jesús:

⁸ I va entrar a la sinagoga i va parlar amb valentia durant tres mesos, discutint i persuadint sobre les coses del regne de Déu (Fets 19:8).

²⁵ I ara sé que tots vosaltres, entre els quals he anat predicant el Regne de Déu (Fets 20:25).

²³ Quan li van fixar un dia, molts van anar a trobar-lo al seu allotjament, als quals els va explicar i va donar testimoni del Regne de Déu, persuadint-los de Jesús, basant-se en la Llei de Moisès i els Profetes, des del matí fins al vespre. ...³¹ Predicant el regne de Déu i ensenyant les coses que concernien el Senyor Jesucrist amb tota confiança, sense ningú que li ho impedis. (Feta 28:23,31)

Fixeu-vos que el Regne de Déu no tracta només de Jesús (tot i que Ell n'és una part important), ja que Pau també va ensenyar sobre Jesús separadament del que ensenyava sobre el Regne de Déu.

Pau també ho va anomenar l'evangeli de Déu, però seguia sent l'evangeli del Regne de Déu:

⁹...us vam predicar l'evangeli de Déu...¹² perquè camineu dignament del Déu que us crida al seu regne i a la seva glòria. (1 Tessalonicencs 2:9,12)

Pau també ho va anomenar l'evangeli de Crist (Romans 1:16). La “bona nova” de Jesús, el missatge que Ell va ensenyar.

Tingueu en compte que no era simplement un evangeli sobre la persona de Jesucrist ni només sobre la salvació personal. Pau va dir que l'evangeli de Crist incloïa obeir Jesús, el seu retorn i el judici de Déu:

⁶... Déu per recompensar amb tribulació els qui us molesten, ⁷ i per donar-vos descans amb nosaltres, a vosaltres que esteu afligits, quan el Senyor Jesús es manifesti des del cel amb els seus àngels poderosos, ⁸ en flames de foc per venjar-se dels qui no coneixen Déu i dels qui no obeeixen l'evangeli del nostre Senyor Jesucrist. ⁹ Aquests seran castigats amb la destrucció eterna, lluny de la presència del Senyor i de la glòria del seu poder, ¹⁰ quan vingui aquell dia, per ser glorificat en els seus sants i ser admirat entre tots els qui creuen, perquè el nostre testimoni entre vosaltres va ser cregut. (2 Tessalonicencs 1:6-10).

El Nou Testament mostra que el regne és quelcom que rebrem, no que ja posseïm plenament:

²⁸ Estem rebent un regne que no pot ser sacsejat. (Hebreus 12:28)

Podem comprendre i esperar formar part del Regne de Déu ara, però encara no hi hem entrat del tot.

Pau va confirmar específicament que ningú entra completament al Regne de Déu com a humà mortal, com passa després de la resurrecció:

⁵⁰ Germans, us dic això: la carn i la sang no poden heretar el Regne de Déu, ni la corrupció hereta la incorrupció. ⁵¹ Us dic un misteri: no tots dormirem, però tots serem transformats. ⁵² En un instant, en un obrir i tancar d'ulls, a la darrera trompeta. Perquè sonarà la trompeta, i els morts ressuscitaran incorruptibles, i nosaltres serem transformats. (1 Corintis 15:50-52)

¹ T'ho encomano, doncs, davant de Déu i del Senyor Jesucrist, que jutjarà els vius i els morts en la seva manifestació i en el seu regne.

(2 Timoteu 4:1)

Pau no només va ensenyar això, sinó que també va dir que Jesús lliuraria el Regne a Déu Pare:

²⁰ Però ara Crist ha ressuscitat d'entre els morts i s'ha convertit en les primícies dels qui han dormit. ²¹ Perquè, ja que la mort ha vingut per l'home, també per l'home ha vingut la resurrecció dels morts. ²² Perquè així com tots moren en Adam, també tots seran vivificats en Crist. ²³ Però cadascú en el seu ordre: Crist, les primícies; després, els qui són de Crist, quan vingui. ²⁴ Després vindrà la fi, quan lliurará el Regne a Déu Pare, quan posarà fi a tot domini, a tota autoritat i a tot poder. ²⁵ Perquè cal que ell regni fins que hagi posat tots els enemics sota els seus peus. (1 Corintis 15:20-25)

Pau també va ensenyar que els injustos (infringeixen els manaments) no heretaran el Regne de Déu:

⁹ No sabeu que els injustos no heretaran el Regne de Déu? No us deixeu enganyar. Ni els fornicadors, ni els idòlatres, ni els adúlter, ni els homosexuals, ni els sodomites, ¹⁰ ni els lladres, ni els avars, ni els borratxos, ni els blasfems, ni els extorsionadors heretaran el regne de Déu (1 Corintis 6:9-10).

¹⁹ Ara bé, les obres de la carn són evidents, que són: adulteri, fornicació, impuresa, lascivia, ²⁰ idolatria, bruixeria, odi, disputes, gelosies, ràbia, ambicions egoistes, dissensions, heretgies, ²¹ enveges, assassinats, embriaguesa, gresca i altres coses semblants; de les quals us dic per avançat, tal com també us vaig dir en el passat, que els qui practiquen aquestes coses no heretaran el regne de Déu. (Gàlates 5:19-21)

⁵ Perquè sabeu això: cap fornicador, ni impur, ni avar, que és idòlatra, no té herència en el regne de Crist i de Déu. (Efesis 5:5)

Déu té normes i exigeix penediment del pecat per poder entrar al Seu regne. L'obediència a Déu és necessària tant per rebre l'Esperit Sant com per assolir la salvació:

²⁹ ...Pere i els apòstols ... van dir: «Hem d'obeir Déu més que els homes...

³² I nosaltres en som testimonis d'aquestes coses, com també l'Esperit Sant, que Déu ha donat a aquells que l'obeeixen.» (Fets 5:29,32, AFV)

⁵ Crist ...⁸ encara que era Fill, va aprendre l'obediència a través del que va patir. ⁹ I, havent estat perfeccionat, esdevingué l'autor de la salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen. (Hebreus 5:5,8-9)

L'apòstol Pau va advertir que alguns no ensenyarien que l'evangeli de Jesús és la resposta, sinó que acceptarien un altre camí:

³ Gràcia i pau a vosaltres de part de Déu Pare i del nostre Senyor Jesucrist, ⁴ que es va lliurar a si mateix pels nostres pecats, per alliberar-nos d'aquest món malvat, segons la voluntat de Déu, el nostre Pare, ⁵ a qui sigui la glòria per sempre i sempre. Amén. ⁶ Em meravella que us allunyeu tan aviat d'Aquell que us va cridar en la gràcia de Crist, per anar a un altre evangeli, ⁷ que no és un altre; però hi ha alguns que us pertorben i volen pervertir l'evangeli de Crist. ⁸ Però si nosaltres, o un àngel del cel, us prediqués qualsevol altre evangeli diferent del que us hem predicat, sigui maleït. ⁹ Com ja hem dit abans, ara torno a dir-ho: si algú us predica un evangeli diferent del que heu rebut, sigui maleït. (Gàlates 1:3-9)

³ Però temo que, així com la serp va enganyar Eva amb la seva astúcia, així també les vostres ments es corrompin i s'allunyin de la simplicitat que hi ha en Crist. ⁴ Perquè si algú que ve predica un altre Jesús que nosaltres no hem predicat, o si rebeu un esperit diferent que no heu rebut, o un evangeli diferent que no heu acceptat, potser ho suportareu! (2 Corintis 11:3-4)

Quin era "l'altre" i "diferent" evangeli, en realitat fals?

El fals evangeli té diverses parts.

En general, el fals evangeli consisteix a creure que no cal obeir Déu ni esforçar-se realment per viure fidelment al Seu camí mentre afirmes conèixer-lo (cf. Mateu 7:21-23). Tendeix a ser egoïsta.

La serp va seduir a Eva perquè acceptés un fals evangeli fa gairebé sis mil anys (Gènesi 3), i des d'aleshores els humans han cregut que saben més que Déu i que haurien de decidir el bé i el mal per si mateixos. Sí, després l'arribada de Jesús, el seu nom sovint es va associar a diversos falsos evangelis, i això ha continuat i continuarà fins al temps de l'Anticrist final.

Ara, en l'època de l'apòstol Pau, el fals evangeli era essencialment una barreja gnòstica/mística de veritat i error. Els gnòstics bàsicament creien que el coneixement especial era el que es necessitava per assolir la comprensió espiritual, inclosa la salvació. Tendien a creure que el que feia la carn no tenia cap conseqüència particular i s'oposaven a obeir Déu en assumptes com el dissabte del setè dia. Un d'aquests falsos líders va ser Simó el Mag, que va ser renyit i advertit per l'apòstol Pere (Fets 8:18-21).

Però no és fàcil

El Nou Testament mostra que Felip va ensenyar el Regne de Déu:

⁵ Aleshores Felip va baixar a la ciutat de Samaria i els va predicar el Crist...¹² van creure en Felip, que predicava les coses relatives al Regne de Déu... (Fets 8:5,12)

Tot i això, Jesús, Pau i els deixebles van ensenyar que no és fàcil entrar al Regne de Déu:

²⁴ I Jesús, veient que estava molt trist, va dir: «Que difícil és per als qui tenen riqueses entrar al Regne de Déu! ²⁵ És més fàcil que un camell passi pel format d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu».

²⁶ I els qui ho van sentir digueren: «Qui, doncs, es podrà salvar?»

²⁷ Però Ell respongué: «Allò que és impossible per als homes és possible per a Déu». (Lluc 18:24-27)

²² «Cal que entrem al Regne de Déu a través de moltes tribulacions». (Fets 14:22)

³ Germans, estem obligats a donar gràcies a Déu sempre per vosaltres, com és apropiat, perquè la vostra fe creix moltíssim i l'amor de tots vosaltres s'abunda els uns envers els altres, ⁴ així nosaltres mateixos ens gloriem de vosaltres entre les esglésies de Déu per la vostra paciència i fe en totes les persecucions i tribulacions que patiu, ⁵ la qual cosa és una prova manifesta del just judici de Déu, perquè sigueu considerats dignes del Regne de Déu, pel qual també patiu; ⁶ ja que és just davant Déu pagar amb tribulació els qui us molesten, ⁷ i donar-vos repòs amb nosaltres, a vosaltres que esteu afligits, quan el Senyor Jesús es manifesti des del cel amb els seus àngels poderosos. (2 Tessalonicencs 1:3-7).

A causa de les dificultats d'aquest temps, només alguns son cridats i escollits ara, en aquesta era, per formar-ne part (Mateu 22:1-14; Joan 6:44; Hebreus 6:4-6). D'altres seran cridats més tard, tal com mostra la Bíblia: «els qui erraven en l'esperit arribaran a la comprensió, i els qui es queixaven aprendran doctrina». (Isaïes 29:24)

L'apòstol Pere va ensenyar que el regne era etern i que l'evangeli de Déu s'havia d'obeir diligentment o hi hauria judici:

¹⁰ Per tant, germans, procureu amb més esforç fer segura la vostra vocació i elecció, perquè fent això no ensopegareu mai; ¹¹ perquè així us serà donada abundantment entrada al regne etern del nostre Senyor i Salvador Jesucrist. (2 Pere 1:10-11)

¹⁷ Perquè ha arribat l'hora que el judici comenci per la casa de Déu; i si comença primer per nosaltres, quin serà el final dels qui no obeeixen l'evangeli de Déu? (1 Pere 4:17)

Els darrers llibres de la Bíblia i el Regne

La Bíblia ensenya que «Déu és amor» (1 Joan 4:8,16) i que Jesús és Déu (Joan 1,1.14). El Regne de Déu tindrà un Rei que és amor i unes lleis que promouen l'amor, no l'odi (cf. Apocalipsi 22:14-15).

La Bíblia també mostra que Déu enviarà un àngel que proclamarà l'evangeli etern del regne de Déu (Apocalipsi 14:6-7), i després un altre àngel que anunciarà que, malgrat la seva aparença de grandesa, Babilònia cau (Apocalipsi 14:8-9). Aquests missatges seran confirmacions sobrenaturals de l'evangeli que el món haurà rebut prèviament com a testimoni i sembla que seran factors relacionats amb la «gran multitud» que vindrà a Déu durant el final (Apocalipsi 7:9-14).

A diferència del poder final babilònic que sorgirà i caurà (cf. Apocalipsi 18:1-18), la fase final del regne de Déu dura per sempre:

¹⁵ Aleshores el setè àngel va tocar la trompeta, i es van sentir veus fortes al cel, que deien: «Els regnes d'aquest món han passat a ser del nostre Senyor i del seu Crist, i ell regnarà per sempre més!» (Apocalipsi 11:15)

Jesús regnarà al regne! I la Bíblia revela dos dels seus títols:

¹⁶ I porta escrit al seu mantell i a la cuixa un nom: «REI DE REIS I SENYOR DE SENYORS». (Apocalipsi 19:16)

Però, és Jesús l'únic que regnarà? Fixeu-vos en aquest passatge:

⁴ I vaig veure trons, i s'hi van asseure, i els va ser encomanat el judici. Després vaig veure les ànimes dels qui havien estat decapitats pel seu testimoni de Jesús i per la paraula de Déu, que no havien adorat la bèstia ni la seva imatge, ni havien rebut la seva marca al front ni a les mans. I van viure i van regnar amb Crist durant mil anys...⁶ Beneït i sant és el qui té part en la primera resurrecció. Sobre aquests la segona mort no té cap poder, sinó que seran sacerdots de Déu i de Crist, i regnaran amb ell mil anys. (Apocalipsi 20:4,6)

Els veritables cristians ressuscitaran per regnar amb Crist durant mil anys! El regne durarà per sempre (Apocalipsi 11:15), però el regnat amb els primers sants ressuscitats esmentats a Apocalipsi 20:6 va ser només durant mil anys. És per això que m'he referit abans a això com la primera fase del regne —la fase física, mil·lenària— en contrast amb la fase final, més espiritual.

Diversos esdeveniments s'enumeren al Llibre de l'Apocalipsi com a esdeveniments que van tenir lloc entre la fase mil·lenària i la fase final del Regne de Déu:

⁷ Ara, quan s'hagin complert els mil anys, Satanàs serà alliberat de la seva presó ⁸ i sortirà a enganyar les nacions que hi ha als quatre racons de la terra, Gog i Magog, per reunir-los per a la batalla, el nombre dels quals és com la sorra del mar. ...¹¹ Aleshores vaig veure un gran tron blanc i aquell que hi estava assegut, de la qual la terra i el cel van fugir, i no es va trobar lloc per a ells. ¹² I vaig veure els morts, petits i grans, drets davant Déu, i es van obrir uns llibres. I es va obrir un altre llibre, que és el Llibre de la Vida. I els morts van ser jutjats segons les seves obres, per les coses que estaven escrites en els llibres. ¹³ El mar va lliurar els morts que hi havia en ell, i la Mort i l'Hades van retornar els morts que hi havia en ells. I van ser jutjats, cadascú segons les seves obres. ¹⁴ Llavors la Mort i l'Hades van ser llançats al llac de foc. Aquesta és la segona mort. ¹⁵ I tot aquell que no fou trobat inscrit al Llibre de la Vida va ser llançat al llac de foc. (Apocalipsi 20:7-8,11-15)

El Llibre de l'Apocalipsi mostra que hi haurà una fase posterior del regne que vindrà després del regnat de mil anys i després de la segona mort d'aquells que rebutgen permanentment el penediment i els camins de Déu:

¹ Aleshores vaig veure un cel nou i una terra nova, perquè el primer cel i la primera terra havien passat. I ja no hi havia més mar. ² Aleshores jo, Joan, vaig veure la ciutat santa, la Nova Jerusalem, que baixava del cel, de Déu, preparada com una núvia adornada per al seu marit. ³ I vaig sentir una veu forta del cel que deia: «Mira, el tabernacle de Déu és amb els homes, i ell habitarà amb ells, i ells seran el seu poble. Déu mateix serà amb ells i serà el seu Déu. ⁴ I Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls; ja no hi haurà més mort, ni dol, ni plor. Ja no hi haurà més dolor, perquè les coses anteriors ja han passat». (Apocalipsi 21:1-4)

¹ I em va mostrar un riu d'aigua de vida, clar com el cristall, que sortia del tron de Déu i de l'Anyell. ² Al mig del seu carrer, i a

banda i banda del riu, hi havia l'arbre de la vida, que donava dotze fruits, i cada arbre donava el seu fruit cada mes. Les fulles de l'arbre servien per a la guarició de les nacions. ³ I no hi haurà més maledicció, sinó que el tron de Déu i de l'Anyell hi serà, i els seus servents el serviran. ⁴ Veuran la seva cara, i el seu nom serà als seus fronts. ⁵ No hi haurà nit allà: no necessitaran ni llàntia ni llum de sol, perquè el Senyor Déu els il·lumina. I regnaran per sempre més. (Apocalipsi 22:1-5)

Fixeu-vos que aquest regnat, que és després dels mil anys, inclou els servents de Déu i dura per sempre. La Ciutat Santa, que va ser preparada al cel, deixarà el cel i baixarà a la terra. Aquest és el començament de la fase final del Regne de Déu: un temps de NO MÉS DOLOR NI PATIMENT!

Els humils heretaran la terra (Mateu 5:5) i totes les coses (Apocalipsi 21:7). La terra, inclosa la Ciutat Santa que hi haurà, serà millor perquè s'implementaran els camins de Déu. Tingueu en compte que:

⁷ L'augment del seu govern i la pau no tindran fi (Isaïes 9:7).

Clarament, hi haurà creixement després que hagi començat la fase final del Regne de Déu, ja que tothom obehirà el govern de Déu.

Aquest serà un temps molt gloriós:

⁹ Però, com diu l'Escriptura: «L'ull no ha vist, ni l'orella ha sentit, ni ha entrat al cor de l'home allò que Déu ha preparat per als qui l'estimen». ¹⁰ Però Déu ens les ha revelat per mitjà del seu Esperit. (1 Corintis 2:9-10)

És un temps d'amor, alegria i consol etern. Serà un temps fantàstic! El Regne de Déu farà que l'eternitat sigui increïblement millor. No vols tenir-hi la teva part?

5. Fonts externes al Nou Testament ensenyaven el Regne de Déu

Pensaven els primers professors de Crist que se suposava que havien de predicar l'evangeli d'un Regne de Déu literal?

Sí.

Fa anys, en una conferència impartida pel professor Bart Ehrman, de la Universitat de Carolina del Nord, va emfatitzar repetidament —i correctament— que, a diferència de la majoria dels cristians professants d'avui, Jesús i els seus primers seguidors proclamaven el Regne de Déu.

Tot i que la comprensió global del cristianisme per part del Dr. Ehrman difereix molt de la de la Continuing Church of God, estaríem d'acord que l'evangeli del regne és el que Jesús mateix va proclamar i el que els seus seguidors van creure. També coincidim que molts dels que avui dia afirmen ser cristians no ho entenen.

L'escrit i sermó més antic conservat posterior al Nou Testament

El Regne de Déu va ser una part important del que es considera «el sermó cristià complet més antic que s'ha conservat » (Holmes, M.W., *Ancient Christian Sermon. The Apostolic Fathers: Greek Texts and English Translations*, 2nd ed. Baker Books, Grand Rapids, 2004, pàg. 102). Aquest *Ancient Christian Sermon* conté les següents afirmacions sobre el regne:

^{5:5} A més, vosaltres sabeu, germans, que la nostra estada en el món carnal és insignificant i transitòria, però la promesa de Crist és gran i meravellosa: descans en el regne futur i vida eterna.

L'afirmació anterior mostra que el regne no és ara, sinó que vindrà i serà etern. A més, aquest antic sermó afirma:

^{6:9} Ara bé, si ni tan sols aquests justos són capaços, per les seves pròpies obres justes, de salvar els seus fills, quina garantia tenim d'entrar al regne de Déu si no mantenim el nostre baptisme pur i sense taca? O qui serà el nostre defensor, si no hem demostrat

que tenim obres santes i justes? ^{9:6} Estimem-nos, doncs, els uns als altres, a fi que tots puguem entrar al Regne de Déu. ^{11:7} Per tant, si sabem què és correcte als ulls de Déu, entrarem al seu regne i rebrem les promeses que «l'orella no ha sentit, ni l'ull ha vist, ni el cor de l'home ha imaginat».

^{12:1} Esperem, doncs, hora rere hora, el Regne de Déu amb amor i justícia, ja que no sabem el dia de la manifestació de Déu. ^{12:6} Ell diu: «El Regne del meu Pare vindrà».

Les afirmacions anteriors mostren que l'amor, mitjançant una vida correcta, és necessari; que encara no hem entrat al Regne de Déu, i que això passa després del dia de l'aparició de Déu, és a dir, després del retorn de Jesús. És el regne del Pare, i el regne no és només Jesús.

És interessant que el sermó aparentment cristià més antic que Déu ha permès que sobrevisqui ensenyi el mateix Regne de Déu que ensenya el Nou Testament i el que avui ensenya la Continuing Church of God (és possible que pugui ser d'una Església de Déu real, però el meu coneixement limitat del grec m'impedeix fer una declaració més ferma).

Els líders de l'Església del segle II i l'Evangelí del Regne

Cal destacar que a principis del segle II, Pàpies, oient de Joan i amic de Policarp, considerat sant pels catòlics romans, va ensenyar el regne mil·lenari. Eusebi va registrar que Pàpies va ensenyar:

... hi haurà un mil·lenni després de la resurrecció d'entre els morts, quan el regnat personal de Crist s'establirà en aquesta terra. (Fragments of Papias, VI. See also Eusebius, Church History, Book 3, XXXIX, 12)

Pàpies va ensenyar que aquest seria un temps de gran abundància:

«De la mateixa manera, [va dir] que un gra de blat produiria deu

mil espigues, i que cada espiga tindria deu mil grans, i cada gra donaria deu lliures de farina clara, pura i fina; i que les pomes, les llavors i l'herba produirien en proporcions similars; i que tots els

animals, alimentant-se només dels productes de la terra, esdevindrien pacífics i harmoniosos, i estarien en perfecta subjecció a l'home». [El testimoni d'aquestes coses ho dona per escrit Pàpies, un home antic, que va ser oient de Joan i amic de Policarp, en el quart dels seus llibres; perquè en va compondre cinc ...] (Fragments of Papias, IV)

La publicació de la Carta del Nou Testament als Corintis diu:

^{42:1-3} Els apòstols van rebre l'Evangeli per a nosaltres del Senyor Jesucrist; Jesucrist va ser enviat per Déu. Així doncs, Crist és de Déu, i els apòstols són de Crist. Tots dos, doncs, van venir de la voluntat de Déu en l'ordre establert. Havent rebut, doncs, un encàrrec, i havent estat plenament assegurats mitjançant la resurrecció del nostre Senyor Jesucrist i confirmats en la paraula de Déu amb plena seguretat de l'Esperit Sant, van sortir amb la bona nova que el regne de Déu havia de venir.

Policarp d'Esmirna va ser un dels primers líders cristians, que també va ser deixeble de Joan, l'últim dels apòstols originals a morir. Policarp c. 120-135 dC, va ensenyar:

Beneïts els pobres i els perseguits per la justícia, perquè d'ells és el Regne de Déu. (Polycarp. Letter to the Philippians, Chapter II. From Ante-Nicene Fathers, Volume 1 as edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1885)

Sabent, doncs, que «Déu no es deixa burlar», hem de caminar dignes del seu manament i la seva glòria... Perquè és bo que siguin separats de les passions que hi ha al món, ja que «tota passió lluita contra l'esperit», i «ni els fornicadors, ni els efeminats, ni els qui practiquen relacions contra natura heretaran el regne de Déu», ni els qui fan coses inconsistentes i indignes. (ibid, ChapterI V)

Servim-lo, doncs, amb temor i amb tota reverència, tal com Ell mateix ens ho ha manat, i tal com ho van fer els apòstols que ens

van predicar l'Evangeli i els profetes que van proclamar anticipadament la vinguda del Senyor. (ibid, Chapter VI)

Com altres autors del Nou Testament, Policarp va ensenyar que els justos —i no els que trenquen els manaments— heretaran el Regne de Déu.

També es va afirmar que Policarp va ensenyar el següent:

I el dissabte següent va dir: «Escolteu la meua exhortació, estimats fills de Déu. Us vaig conjurar quan els bisbes eren presents, i ara us exhorto de nou a tots a caminar decorosament i dignament pel camí del Senyor... Vetlleu, i de nou estigueu preparats. No deixeu que els vostres cors s'afebleixin, el nou manament sobre l'amor mutu, la seva vinguda manifestada sobtadament com un llamp ràpid, el gran judici de foc, la vida eterna, el seu regne immortal. I tot allò que Déu ensenya, sabeu-ho, quan examineu les Escriptures inspirades, graveu-ho amb la ploma de l'Esperit Sant als vostres cors, perquè els manaments romanguin en vosaltres de manera indeleble». (Life of Polycarp, Chapter 24. J. B. Lightfoot, The Apostolic Fathers, vol. 3.2, 1889, pàg. 488-506)

Melitó de Sardes, que va ser un líder de l'Església de Déu, cap al 170 dC, va ensenyar:

Perquè, de fet, la llei va ser emesa en l'evangeli —l'antiga en la nova—, ambdues sortint conjuntament de Sió i Jerusalem; i el manament va ser emès en la gràcia, i el tipus en el producte acabat, i l'anyell en el Fill, i l'ovella en un home, i l'home en Déu...

Però l'evangeli es va convertir en l'explicació de la llei i el seu compliment, mentre que l'Església es va convertir en el magatzem de la veritat...

Aquest és qui ens va alliberar de l'esclavitud a la llibertat, de les tenebres a la llum, de la mort a la vida, de la tirania a un regne etern. (Melitó. Homily On the Passover. Verses 7, 40, 68. Translation from Kerux: The Journal of Online Theology. <http://www.kerux.com/documents/KeruxV4N1A1.asp>)

Així doncs, es coneixia que el Regne de Déu era quelcom etern, no simplement l'actual Església cristiana o Catòlica Romana, i incloïa la llei de Déu.

Un altre escrit de mitjan o finals del segle II exhorta les persones a mirar cap al regne:

Per tant, que ningú de vosaltres no dissimuli ni miri enrere, sinó que s'acosti de bon grat a l'Evangeli del Regne de Déu. (Roman Clement. Recognitions, Book X, Chapter XLV. Excerpted from Ante-Nicene Fathers, Volume 8. Edited by Alexander Roberts & James Donaldson. American Edition, 1886)

A més, tot i que aparentment no va ser escrit per algú de la vertadera Església, l'escrit de mitjans del segle II titulat El pastor d'Hermas en la traducció de Roberts i Donaldson, utilitza l'expressió «Regne de Déu» catorze vegades.

Els veritables cristians, i fins i tot molts que simplement professaven Crist, sabien alguna cosa sobre el Regne de Déu al segle II.

Fins i tot el sant Ireneu, catòlic romà i ortodox oriental, va entendre que després de la resurrecció, els cristians entrarien al Regne de Déu. Fixeu-vos en el que va escriure, cap a l'any 180 dC:

Perquè aquest és l'estat dels qui han cregut, ja que en ells roman contínuament l'Esperit Sant, que els fou donat per Ell en el baptisme i que és conservat pel qui el rep, si camina en veritat, santedat, justícia i paciència. Perquè aquesta ànima té una resurrecció en els qui creuen: el cos rep l'ànima de nou, i juntament amb ella, pel poder de l'Esperit Sant, és ressuscitat i entra al Regne de Déu. (Irenaeus, St., Bishop of Lyon. Translated from the Armenian by Armitage Robinson. The Demonstration of the Apostolic Preaching, Chapter 42. Wells, Somerset, Oct. 1879. As published in SOCIETY FOR PROMOTING CHRISTIAN KNOWLEDGE. NEW YORK: THE MACMILLAN CO, 1920).

Teòfil d'Antioquia ensenyava:

Només esmento la Seva bondat; si l'anomeno Regne, només esmento la Seva glòria... Perquè si l'hagués fet immortal des del principi, l'hauria fet Déu... Doncs, no el va fer ni immortal ni mortal, sinó, com hem dit abans, capaç de totes dues coses; de manera que si s'inclinés a les coses de la immortalitat, guardant el manament de Déu, rebria com a recompensa d'Ell la immortalitat i es convertiria en Déu. (Theophilus, To Autolycus, 1:3, 2:27)

El sant catòlic romà Hipòlit, a principis del segle III, va escriure:

I rebràs el regne del cel, tu que, mentre vas viure en aquesta vida, coneixies el Rei Celestial. I seràs company de la Deïtat i cohereu amb Crist, ja no esclavitzat per les luxúries ni les passions, i mai més consumit per la malaltia. Perquè t'has convertit en Déu: perquè qualsevol patiment que hakis patit mentre eres home, Ell te'ls va donar, perquè eres de naturalesa mortal, però tot allò que sigui consistent amb Déu impartir-ho, Déu ha promès atorgar-te'l, perquè has estat deïficat i engendrat per a la immortalitat. (Hippolytus. Refutation of All Heresies Book X, Chapter 30)

L'objectiu dels humans és ser deïficats (com a fills literals de Déu, cf. Salm 82:6) en el Regne de Déu que vindrà.

El Regne de Déu que vindria era un ensenyament de l'església catòlica original (vegeu també el nostre llibre electrònic gratuït, disponible a ccog.org, titulat Creences de l'Església Catòlica Original: Podria un grup romanent tenir una successió apostòlica contínua?).

Problemes dels segles II i III

Malgrat l'acceptació generalitzada del regne, al segle II va sorgir un líder apòstata antillei anomenat Marció. Marció ensenyava en contra de la llei de Déu, el dissabte i el Regne literal de Déu. Tot i que va ser denunciat per Policarp i altres, va tenir contacte amb l'Església de Roma durant força temps i semblava exercir una gran influència sobre l'església romana.

Als segles II i III, els al·legoristes començaven a establir-se a Alexandria (Egipte). Molts al·legoristes s'oposaven a la doctrina d'un regne literal de Déu. Fixeu-vos en l'informe sobre alguns d'aquests al·legoristes:

Dionís va néixer en una família pagana noble i rica d'Alexandria, i va ser educat en la seva filosofia. Va deixar les escoles paganes per convertir-se en deixeble d'Orígenes, a qui va succeir al càrrec de l'escola catequètica d'Alexandria...

Climent, Orígenes i l'escola gnòstica corrompien les doctrines dels oracles sagrats amb les seves interpretacions fantasioses i al·legòriques... es van guanyar el nom d'«al·legoristes». Nepot va combatre públicament els al·legoristes i va sostenir que hi hauria un regnat de Crist a la Terra...

Dionís va disputar amb els seguidors de Nepot, i segons el seu relat... «un estat de coses com el que existeix ara al regne de Déu». Aquesta és la primera menció del Regne de Déu existent en l'estat actual de les esglésies...

Nepot va corregir el seu error, mostrant que el regne del cel no és al·legòric, sinó que és el regne literal que vindrà del nostre Senyor en la resurrecció per a la vida eterna...

Així doncs, la idea del regne que vindrà en l'estat actual de les coses va ser concebuda i plantejada a l'escola gnòstica d'al·legoristes a Egipte, entre els anys 200 i 250 dC, un segle complet abans que els bisbes de l'imperi fossin considerats com ocupants del tron...

Climent va concebre la idea del Regne de Déu com un estat de veritable coneixement mental de Déu. Orígenes la va exposar com un significat espiritual amagat a la lletra senzilla de les Escripures. (Ward, Henry Dana. *The Gospel of the Kingdom: A Kingdom Not of this World; Not in this World; But to Come in the Heavenly Country, of the Resurrection from the Dead and of the Restitution of All Things*. Published by Claxton, Remsen & Haffelfinger, 1870, pp. 124-125)

Així, mentre el bisbe Nepot ensenyava l'evangelí del Regne de Déu, els al·legoristes intentaven arribar a una comprensió falsa, menys literal, d'aquest. El bisbe Apol·linar de Hieràpolis també va intentar combatre els errors dels al·legoristes més o menys al mateix temps. Aquells que realment eren a l'Església de Déu van defensar la veritat del Regne literal de Déu al llarg de la història.

Herbert W. Armstrong va ensenyar l'Evangelí del Regne, a més

Al segle XX, el difunt Herbert W. Armstrong, el primer líder de l'era moderna de Filadèlfia de l'Església de Déu (Apocalipsi 3:7-13), va escriure:

Com que van rebutjar l'evangelí de Crist..., el món va haver de substituir-lo per alguna altra cosa. Van haver d'inventar una falsificació! Així doncs, hem sentit parlar del Regne de Déu com si fos simplement una bonica tòpica —un sentiment agradable als cors humans— reduint-lo a un RES eteri i irreal! D'altres han tergiversat que l'"ESGLÉSIA" és el regne... El profeta Daniel, que va viure 600 anys abans de Crist, sabia que el Regne de Déu era un regne real —un govern que regnava sobre PERSONES literals a la terra...

Aquí... tenim l'explicació de Déu del que ÉS el REGNE DE DÉU: "I en els dies d'aquests reis..." — aquí es parla dels deu dits dels peus, part de ferro i part d'argila trencadissa. Això, en connectar la profecia amb Daniel 7 i Apocalipsi 13 i 17, es refereix als nous ESTATS UNITS D'EUROPA que ara s'estan formant... davant dels vostres ulls! Apocalipsi 17:12 deixa clar el detall que serà una unió de DEU REIS O REGNES la que (Apocalipsi 17:8) ressuscitarà l'antic IMPERI ROMÀ...

Quan Crist vingui, vindrà com a REI de reis, governant tota la terra (Apocalipsi 19:11-16); i el SEU REGNE —el REGNE DE DÉU— va dir Daniel, ha de CONSUMAR tots aquests regnes mundans. Apocalipsi 11:15 ho declara amb aquestes paraules: "Els regnes d'aquest món s'han convertit en ELS REGNES DEL NOSTRE SENYOR I DEL SEU CRIST: i ell regnarà per sempre i sempre"! Aquest és EL REGNE DE DÉU. És el FINAL dels governs actuals —sí,

incloent-hi els Estats Units i les nacions britàniques. Aleshores, aquests es convertiran en els regnes, els GOVERNS, del Senyor JESUCRIST, aleshores REI de reis sobre tota la Terra. Això deixa completament CLAR el fet que el REGNE DE DÉU és un GOVERN literal. Així com l'Imperi Caldeu era un REGNE, i l'Imperi Romà també era un REGNE, així el REGNE DE DÉU és un govern Està destinat a assumir el GOVERN de les NACIONS del món. Jesucrist va NÉIXER per ser un REI, un GOVERNANT!...

El mateix Jesucrist que va caminar pels turons i les valls de la Terra Santa i pels carrers de Jerusalem fa més de 1.900 anys tornarà. Va dir que tornaria. Després de ser crucificat, Déu el va ressuscitar d'entre els morts el tercer dia i la tercera nit (Mateu 12:40; Fets 2:32; 1 Corintis 15:3-4). Va ascendir al Tron de Déu. Seu del Govern de l'Univers (Fets 1:9-11; Heb 1:3; 8:1; 10:12; Ap 3:21).

Ell és el «noble» de la paràbola, que va pujar al Tron de Déu —el «país llunyà»— per ser coronat com a Rei de reis sobre totes les nacions, i després tornar a la terra (Lluc 19:12-27).

De nou, ell és al cel fins als «temps de la restitució de totes les coses» (Actes 3:19-21). La restitució significa restaurar un estat o condició anterior. En aquest cas, la restauració del govern de Déu a la terra i, per tant, la restauració de la pau mundial i les condicions utòpiques.

L'actual agitació mundial, amb guerres i conflictes en augment, arribarà al seu clímax en una crisi tan gran que , si Déu no intervé, cap carn humana no se salvarà amb vida (Mateu. 24:22). En el seu punt àlgid, quan qualsevol retard provocaria l'extinció de tota vida a aquest planeta, Jesucrist tornarà. Aquesta vegada vindrà com a Déu diví, amb tot el poder i la glòria del Creador que governa l'univers. (Mateu. 24,30; 25,31.) Vindrà com a «Rei de reis i Senyor de senyors» (Ap. 19,16), per establir un supergovern mundial i governar totes les nacions «amb una vara de ferro» (Ap. 19:15; 12:5)...

Crist no és benvingut?

Però, l'ésser humà cridarà d'alegria i el rebrà amb frenesí d'èxtasi i entusiasme—fins i tot les esglésies del cristianisme tradicional?

No ho faran! Creuran, perquè els falsos ministres de Satanàs (II Cor. 11:13-15) els hauran enganyat, que ell és l'Anticrist. Les esglésies i les nacions s'enfadaran amb la seva (Ap. 11:15 amb 11:18), i les forces militars intentaran lluitar contra ell per destruir-lo (Ap. 17:14)!

Les nacions estaran involucrades en la batalla culminant de la propera Tercera Guerra Mundial, amb el front de batalla a Jerusalem (Zac. 14:1-2), i després Crist tornarà. Amb poder sobrenatural, «lluitarà contra les nacions» que lluitin contra ell (versicle 3). Les derrotarà completament (Ap. 17:14)! «Els seus peus es posaran aquell dia sobre la muntanya de les Oliveres», a molt poca distància a l'est de Jerusalem (Zac. 14:4). (Armstrong HW. The Mystery of the Ages, 1984)

La Bíblia declara que Jesús tornarà, i guanyarà, però molts lluitaran contra Ell al Seu retorn (Apocalipsi 19:19). Molts afirmaran (basant-se en la mala interpretació de la profecia bíblica, però en part a causa de falsos profetes i místics) que el Jesús que tornarà és l'Anticrist final!

El següent també és d'Herbert Armstrong:

La veritable religió —la veritat de Déu, plena d'amor de Déu impartit per l'Esperit Sant... L'ALEGRIA INEXPRESSABLE de conèixer Déu i Jesucrist, de conèixer la VERITAT— i la calidesa de l'AMOR diví de Déu!...

Els ensenyaments de la veritable Església de Déu són simplement els de «viure cada paraula» de la Santa Bíblia...

Els homes abandonaran el camí d'«aconseguir» i passaran al camí de «donar»: el camí d'amor de Déu.

UNA NOVA CIVILITZACIÓ ara s'apoderarà de la terra! (ibid)

La NOVA CIVILITZACIÓ és el Regne de Déu. Proclamar que la nova civilització vindrà i es basarà en l'amor és una part important del que tracta el veritable evangeli del regne que Jesús i els seus seguidors van ensenyar. Això és una cosa que nosaltres prediquem a Continuing Church of God .

Herbert Armstrong es va adonar que Jesús ensenyava que la societat humana, fins i tot quan pensa que vol obeir, ha rebutjat el «camí de cedir» de la vida, el camí de l'amor. Gairebé ningú sembla comprendre bé la importància del que Jesús ensenyava.

La salvació a través de Jesús forma part de l'Evangeli

Ara bé, alguns dels qui han llegit fins aquí probablement es preguntin sobre el paper de la mort de Jesús en la salvació. Sí, la seva mort forma part de l'evangeli sobre el qual van escriure el Nou Testament i Herbert W. Armstrong.

El Nou Testament mostra que l'evangeli inclou la salvació a través de Jesús:

¹⁶ Perquè no m'avergonyeix de l'evangeli de Crist, perquè és el poder de Déu per a la salvació de tots els qui creuen, primer del jueu i després del grec (Romans 1:16).

⁴ Per això, els qui s'havien dispersat predicaven per tot arreu

la paraula. ⁵ Aleshores Felip va baixar a la ciutat de Samaria i els va predicar el Crist...¹² Però quan van creure Felip, que predicava el Regne de Déu i el nom de Jesucrist, van ser batejats tant homes com dones... ²⁵ Després d'haver donat testimoni i predicat la paraula del Senyor, tornaren a Jerusalem i predicaven l'evangeli en molts pobles dels samaritans. ²⁶ Ara un àngel del Senyor va parlar a Felip...⁴⁰ Felip va ser trobat a Azotus. I passant per totes les ciutats, va predicar fins que va arribar a Cesarea. (Fets 8:4,5,12,25,26,40)

¹⁸ els va predicar Jesús i la resurrecció. (Fets 17:18)

³⁰ Pau va viure dos anys sencers a la casa que havia llogat, i rebia tots els qui venien a veure'l. ³¹ Predicant el Regne de Déu i ensenyant les coses que concerneixen el Senyor Jesucrist amb tota confiança, sense ningú que li ho impedís. (Fets 28:30-31)

Fixeu-vos que la predicació incloïa tant Jesús com el Regne de. Malauradament, una comprensió adequada de l'evangelí del Regne de Déu sovint manca en els ensenyaments de les esglésies grecoromanes.

De fet, per ajudar-nos a formar part d'aquest Regne, Déu va estimar tant els humans que va enviar Jesús a morir per nosaltres (Joan 3:16-17) i també ens salva per la seva gràcia (Efesis 2:8). I això forma part de la bona nova (Fets 20:24).

L'Evangelí del Regne és el que el món necessita, però...

Treballar per la pau (Mateu 5:9) i fer el bé són objectius que valen la pena (cf. Gàl·tes 6:10). Tot i això, molts líders mundials, inclosos els religiosos, creuen que serà la cooperació humana internacional la que portarà pau i prosperitat, i no el Regne de Déu. I tot i que poden aconseguir alguns èxits temporals, no només no tindran un veritable èxit final, sinó que alguns dels seus esforços humans acabaran portant el planeta Terra al punt que faria la vida insostenible si Jesús no tornés per establir el seu Regne (Mateu 24:21-22). Confiar que els humans arreglin el món sense Déu és un evangelí fals (Salm 127:1).

Molts al món estan intentant elaborar un pla internacional babilònic semireligiós per establir un nou ordre mundial al segle XXI. Això és una cosa que la Continuing Church of God ha denunciat des dels seus inicis i té previst continuar denunciant. Des que Satanàs va enganyar Eva perquè s'enamorés d'una versió del seu evangelí fa gairebé sis mil anys (Gènesi 3), molts humans han cregut que saben millor que Déu què els farà millors a ells i al món.

Segons la Bíblia, caldrà una combinació d'un líder militar a Europa (anomenat el Rei del Nord, també anomenat la Bèstia d'Apocalipsi 13:1-10) juntament amb un líder religiós (anomenat el fals profeta, també anomenat L'Anticrist final i la Bèstia de dues banyes d'Apocalipsi 13:11-

17) de la ciutat dels set turons (Apocalipsi 17:9,18) per instaurar un ordre mundial «babilònic» (Apocalipsi 17 i 18). Tot i que la humanitat necessita el retorn de Crist i l'establiment del seu regne, molts al món no prestaran atenció a aquest missatge al segle XXI; continuaran creient diverses versions del fals evangeli de Satanàs. Però el món rebrà un testimoni.

Recordeu que Jesús va ensenyar:

¹⁴ I aquest evangeli del regne serà predicat a tot el món com a testimoni a totes les nacions, i llavors vindrà la fi. (Mateu 24:14)

Fixeu-vos que l'evangeli del regne arribarà al món com a testimoni, i després vindrà la fi, és a dir, el començament de la «gran tribulació».

Hi ha diverses raons per a això.

Una és que Déu vol que el món escolti el veritable evangeli abans de l'inici de la Gran Tribulació (que es mostra que comença a Mateu 24:21). Per tant, el missatge de l'evangeli és un testimoni i un avís (cf. Ezequiel 3; Amós 3:7). Això resultarà en més conversions de gentils (Romans 11:25) i conversions de no gentils (Romans 9:27) abans que Jesús torni.

Una altra raó és que l'essència del missatge serà contrària als punts de vista del poder ascendent del Rei de la Bèstia del Nord, juntament amb el Fals Profeta, l'Anticrist final. Aquests dos bàsicament prometran pau a través de l'esforç humà i el compromís religiós, però això conduirà a la fi (Mateu 24:14-22) i a la destrucció (cf. 1 Tessalonicencs 5:3).

Tot i que la Bíblia diu que cal lluitar per la fe autèntica (Judes 3), que la paraula de Déu és veritat (Joan 17:17) i que els veritables cristians han d'estar separats dels que es comprometen amb el paganisme (2 Corintis 6:14-17), molts afirmaran que el seu "evangeli" (bones notícies) implica un compromís per tal d'aconseguir pau i unitat. Malauradament, el veritable evangeli del Regne de Déu serà considerat un fals evangeli per molts dels qui promouen les agendes ecumèniques i interreligioses associades amb la Bèstia i el Fals Profeta (l'Anticrist final).

A causa dels senyals i prodigis enganyosos que s'hi associen (2 Tessalonicencs 2:9), la majoria del món escollirà creure una mentida (2

Tessalonicencs 2:9-12) en lloc del missatge de l'evangeli. A causa de les condemnes inadequades del Regne mil·lenari de Déu per part dels catòlics romans, els ortodoxos orientals, els luterans i altres, molts afirmaran erròniament que el missatge de l'evangeli mil·lenari del Regne de Déu és el fals evangeli associat amb la Bèstia i l'Anticrist.

Abans de l'inici de la Gran Tribulació, els fidels cristians de Filadèlfia (Apocalipsi 3:7-13) arribaran al món (Mateu 24:14) proclamant l'evangeli mil·lenari del regne i dient al món què faran certs líders mundans (inclosa la Bèstia i el Fals Profeta).

Donaran suport a proclamar al món el missatge que la Bèstia —el poder del Rei del Nord—, juntament amb el Fals Profeta, l'Anticrist final, acabaran destruïnt (juntament amb alguns dels seus aliats) els EUA i les anglo-nacions del Regne Unit, Canadà, Austràlia i Nova Zelanda (Daniel 11:24,39). Poc després, també destruïran una confederació àrab/islàmica (Daniel 11:40-43), funcionaran com a instruments dels dimonis (Apocalipsi 16:13-14) i, finalment, lluitaran contra Jesucrist al seu retorn (Apocalipsi 16:14; 19:19-20). Els fidels de Filadèlfia (Apocalipsi 3:7-13) anunciaran que el regne mil·lenari de Déu arribarà aviat.

Això probablement generaria molta cobertura mediàtica i contribuiria al compliment de Mateu 24:14. Nosaltres, a la Continuing Church of God estem preparant literatura (en diversos idiomes), afegint contingut a llocs web i prenent altres mesures per preparar-se per a la "breu obra" (cf. Romans 9:28) que ajudarà a Déu a determinar que Mateu 24:14 ja s'ha complert suficientment com a testimoni abans que arribi la fi.

Els líders mundials que proclamen un «fals evangeli»—probablement algun tipus de nou líder d'Europa juntament amb un pontífex compromès que afirmarà una forma de catolicisme— no veuran amb bons ulls aquesta proclamació. No voldran que el món sàpiga què faran realment (i potser ni tan sols s'ho creuran ells mateixos al principi, cf. Isaïes 10:5-7). Ells i/o els seus seguidors probablement també ensenyaran falsament que els fidels cristians de Filadèlfia estaran defensant una doctrina extremista (mil·lenarisme) sobre la vinguda d'un anticrist. Siguin quines siguin les condemnes que dirigeixin contra els fidels de Filadèlfia i la Continuing Church of God, això desencadenarà persecució (Daniel 11:29-35;

Apocalipsi 12:13-15). Això també conduirà a la fi: l'inici de la Gran Tribulació (Mateu 24:21; Daniel 11:39; cf. Mateu 24:14-15; Daniel 11:31), així com un període de protecció de tres anys i mig per als fidels cristians de Filadèlfia (Apocalipsi 3:10; 12:14-16).

La Bèstia i el Fals Profeta intentaran imposar el seu control mitjançant la força, el xantatge econòmic, senyals i prodigis enganyosos, persecució, mort i altres formes de pressió (Apocalipsi 13:10-17; 16:14; Daniel 7:25; 2 Tessalonicencs 2:9-10). Els cristians preguntaran:

¹⁰ «Fins quan, Senyor, sant i veritable, no jutjaràs i venjaràs la nostra sang contra els qui habiten a la terra?» (Apocalipsi 6:10)

Al llarg dels segles, el poble de Déu s'ha preguntat: "Quant de temps faltará perquè Jesús torni?"

Tot i que no sabem el dia ni l'hora, esperem el retorn de Jesús —i l'establiment del Regne mil·lenari de Déu— al segle XXI, basant-nos en diverses escriptures (per exemple, Mateu 24:4-34; Salm 90:4; Osees 6:2; Lluc 21:7-36; Hebreus 1:1-2; 4:4,11; 2 Pere 3:3-8; 1 Tessalonicencs 5:4), algunes parts de les quals ara veiem que s'han complert.

Si Jesús no intervé, la humanitat haurà aniquilat tota la vida:

²¹ Perquè llavors hi haurà una gran tribulació, com no n'hi ha hagut des de l'inici del món fins ara, ni n'hi haurà mai més. ²² I si aquells dies no fossin escurçats, ningú no se salvaria; però, per amor dels escollits, aquells dies seran escurçats. (Mateu 24:21-22)

²⁹ Immediatament després de la tribulació d'aquells dies, el sol s'enfosquirà, la lluna no donarà la seva llum, les estrelles cauran del cel i les potències dels cels seran sacsejades. ³⁰ Aleshores apareixerà al cel el senyal del Fill de l'home, i llavors totes les tribus de la terra es lamentaran, i veuran el Fill de l'home venint sobre els núvols del cel amb poder i gran glòria. ³¹ I enviarà els seus àngels amb un gran so de trompeta, i reuniran els seus escollits dels quatre vents, des d'un extrem del cel fins a l'altre. (Mateu 24:29-31)

El Regne de Déu és el que el món necessita.

Ambaixadors del Regne

Quin és el teu paper en el Regne?

Ara mateix, si ets un veritable cristià, has de ser un ambaixador de Jesús i del Regne de Déu. Fixa't en el que va escriure l'apòstol Pau:

²⁰ Ara, doncs, som ambaixadors de Crist, com si Déu intercedís per mitjà nostre. Us ho supliquem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. (2 Corintis 5:20)

¹⁴ Estigueu drets, doncs, cenyits amb la veritat, vestits amb la cuirassa de la justícia, ¹⁵ i calçats els vostres peus amb la preparació de l'evangeli de la pau; ¹⁶ sobretot, preneu l'escut de la fe amb el qual podreu apagar totes les fletxes de foc del malvat.

¹⁷ Preneu també el casc de la salvació i l'espasa de l'Esperit, que és la paraula de Déu; ¹⁸ pregant sempre amb tota mena d'oració i súplica en l'Esperit, vetllant per aconseguir això amb tota perseverança i súplica per tots els sants, ¹⁹ i per mi, perquè em sigui donada la paraula, i pugui obrir la boca amb valentia per donar a conèixer el misteri de l'evangeli, ²⁰ del qual soc ambaixador encadenat; a fi que en ella pugui parlar amb valentia, com cal parlar. (Efesis 6:14-20)

Què és un ambaixador? Merriam-Webster en té la definició següent:

1: Un enviat oficial; especialment, un agent diplomàtic del rang més alt acreditat davant d'un govern o sobirà estranger com a representant resident del seu propi govern o sobirà, o nomenat per a una missió diplomàtica especial i sovint temporal.

2a: Un representant o missatger autoritzat.

Si ets un veritable cristià, ets un enviat oficial de Crist! Fixa't en el que va escriure l'apòstol Pere:

⁹ Però vosaltres sou una generació escollida, un sacerdoci reial, una nació santa, un poble adquirit per Déu, perquè proclameu les virtuts d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable; ¹⁰ vosaltres, que abans no éreu poble, però ara sou el poble de Déu; que no havíeu obtingut misericòrdia, però ara heu obtingut misericòrdia. (1 Pere 2:9-10)

Com a cristians, hem de formar part d'una nació santa.

Quina nació és ara santa?

Bé, certament cap dels regnes d'aquest món, però finalment formaran part del Regne de Crist (Apocalipsi 11:15). És la nació de Déu, el Seu Regne, el que és sant.

Com a ambaixadors, normalment no participem directament en la política de les nacions d'aquest món. Però sí que som cridats a viure ara segons la manera de viure de Déu (vegeu també el llibre electrònic gratuït disponible a www.ccog.org titulat: Cristians: Ambaixadors del Regne de Déu, instruccions bíbliques sobre com viure com a cristià). Vivint d'acord amb els seus camins, aprenem que les seves vies són les millors, de manera que en el Seu regne puguem ser reis i sacerdots i regnar amb Crist a la terra:

⁵ A Aquell que ens va estimar i ens va rentar dels nostres pecats amb la seva pròpia sang, ⁶ i ens ha fet reis i sacerdots per al seu Déu i Pare, a ell sigui la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. (Apocalipsi 1:5-6)

¹⁰ I ens heu fet reis i sacerdots per al nostre Déu; i regnarem sobre la terra. (Apocalipsi 5:10)

Un aspecte futur de convertir-se en reis i sacerdots serà ensenyar als mortals a caminar pels camins de Déu:

¹⁹ Perquè el poble de Sió habitarà a Jerusalem; no plorarà més. Ell serà molt misericordiós amb tu quan sentis el teu crit; quan el senti, et respondrà. ²⁰ I encara que el Senyor us doni el pa de l'adversitat i l'aigua de l'aflicció, els vostres mestres no seran més

arraconats, sinó que els vostres ulls veuran els vostres mestres.²¹
Les teves orelles sentiran darrere teu una veu que dirà: “Aquest és el camí, seguïu-lo”, sempre que et giris a la dreta o sempre que et giris a l'esquerra. (Isaïes 30:19-21)

Si bé això és una profecia per al regne mil·lenari, en aquesta era els cristians han d'estar preparats per ensenyar:

¹²... perquè, a hores d'ara, ja hauríeu de ser mestres, (Hebreus 5:12)

¹⁵ Però santifiqueu el Senyor Déu en els vostres cors i estigueu sempre disposats a respondre amb mansuetud i temor a tothom qui us demani raó de l'esperança que hi ha en vosaltres (1 Pere 3:15, KJV Bible).

La Bíblia mostra que molts dels cristians més fidels, just abans de l'inici de la Gran Tribulació, instruiran a molts altres:

³³ I els qui entenguin del poble instruiran a molts. (Daniel 11:33)

Per tant, aprendre i créixer en la gràcia i en el coneixement (2 Pere 3:18) és una cosa que hauríem de fer ara. Part del vostre paper al Regne de Déu és ser capaç d'ensenyar.

I per als cristians de Filadèlfia més fidels (Apocalipsi 3:7-13), això també inclourà donar suport a l'important testimoni de l'evangeli abans de l'inici del regne mil·lenari de Déu (cf. Mateu 24:14).

Després que s'estableixi el Regne de Déu, el poble de Déu serà utilitzat per ajudar a restaurar un planeta danyat:

¹² Aquells d'entre vosaltres reconstruiran les velles ruïnes; aixecarà els fonaments de generacions passades; i serà anomenat Reparador de l'esquerra, restaurador de carrers perquè hi habitin. (Isaïes 58:12)

Així, el poble de Déu que va viure a la manera de Déu en aquesta era facilitarà que la gent visqui a les ciutats (i en altres llocs) durant aquest temps de restauració durant el mil·lenni.

El món serà realment un lloc millor. Hauríem de ser ambaixadors de Crist ara, per tal que també puguem servir al Seu Regne.

El veritable missatge de l'Evangeli és transformador

Jesús va dir: «Si us manteniu fidels a la meva paraula, sou de debò deixebles meus. 32 I coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures» (Joan 8:31-32). Conèixer la veritat sobre l'evangeli del Regne de Déu ens allibera de quedar atrapats en les falses esperances d'aquest món. Podem donar suport amb valentia a un pla que funciona: el pla de Déu! Satanàs ha enganyat tot el món (Apocalipsi 12:9) i el Regne de Déu és la veritable solució. Necessitem estar fermes i promoure la veritat (cf. Joan 18:37).

El missatge de l'evangeli és més que la salvació personal. La bona nova del Regne de Déu hauria de transformar la vida de la persona encara en aquesta era:

² I no us conformeu a aquest món, sinó transformeu-vos mitjançant la renovació de la vostra ment, a fi que pugueu conèixer quina és la voluntat de Déu: la bona, agradable i perfecta. (Romans 12:2)

Els veritables cristians es transformen per servir Déu i els altres:

²² Esclaus, obeïu en tot els vostres amos segons la carn, no només als ulls, com si volguessin agradar als homes, sinó amb sinceritat de cor, tement Déu. ²³ I tot el que feu, feu-ho de tot cor, com si fóssiu per al Senyor i no per als homes, ²⁴ sabent que rebreu del Senyor la recompensa de l'herència, perquè serviu el Senyor Crist. (Colossencs 3:22-24)

²⁸ Per tant, ja que rebem un regne que no es pot commoure, tinguem la gràcia de servir Déu d'una manera agradable, amb reverència i temor de Déu. (Hebreus 12:28)

Els veritables cristians viuen de manera diferent del món. Acceptem els estàndards de Déu per sobre dels del món pel que fa al que està bé i al que està malament. Els justos viuen per fe (Hebreus 10:38), ja que cal fe per viure a la manera de Déu en aquesta era. Els cristians eren considerats tan diferents del món en què vivien, que el seu estil de vida es coneixia com "el Camí" al Nou Testament (Actes 9:2; 19:9; 24:14,22). El món viu egoïstament, enganyat sota el domini de Satanàs seguint allò que s'ha anomenat "el camí de Caín" (Judes 11).

L'Evangeli del Regne de Déu és un missatge de justícia, alegria i pau (Romans 14:17). La paraula profètica, ben entesa, és reconfortant (cf. 1 Corintis 14:3; 1 Tessalonicencs 4:18), especialment mentre veiem com el món s'esfondra (cf. Lluc 21:8-36). El veritable estil de vida cristià condueix a l'abundància espiritual i a les benediccions físiques (Marc 10:29-30). Això és part del motiu pel qual els qui el viuen entenen que el món necessita el Regne de Déu. Els cristians són ambaixadors del Regne de Déu.

Els cristians posen la nostra esperança en l'espiritual, no en el físic, tot i que vivim en un món físic (Romans 8:5-8). Tenim l'esperança de l'evangeli (Colossencs 1:23). Això és una cosa que els primers cristians entenien i que molts dels que professen Jesús avui dia no comprenen realment.

6. Les esglésies grecoromanes ensenyen que el Regne és important, però...

Les esglésies grecoromanes creuen que ensenyen aspectes del Regne de Déu, però tenen problemes per entendre realment què és. Per exemple, L'Enciclopèdia Catòlica ensenya això sobre el regne:

De Crist... En cada etapa del seu ensenyament, l'adveniment d'aquest regne, els seus diversos aspectes, el seu significat precís, la manera com s'ha d'assolir, formen l'eix central dels seus discursos, fins al punt que el seu discurs s'anomena "l'evangeli del regne"... van començar a parlar de l'Església com "el regne de Déu"; cf. Col., I, 13; I Tess., ii, 12; Apoc., I, 6, 9; v, 10, etc.... vol dir l'Església com a institució divina... (Pope H. Kingdom of God. The Catholic Encyclopedia, Volume VIII. 1910).

Tot i que l'anterior cita apuntava a "Col., I, 13; 1 Tes., ii, 12; Apoc., I, 6, 9; v, 10", si els busqueu, trobareu que cap d'aquests versos diu res sobre l'Església com el Regne de Déu. Ensenyen que els creients formaran part del Regne de Déu o que és el regne de Jesús. La Bíblia adverteix que molts modificarien l'evangeli o es convertirien en un altre, un de fals (Gàlates 1:3-9). Malauradament, diversos ho han fet.

Jesús va ensenyar: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú arriba al Pare si no és per mi» (Joan 14:6). Pere va ensenyar: «I en cap altre hi ha salvació, perquè no hi ha cap altre nom sota el cel, donat als homes, pel qual puguem ser salvats» (Actes 4:12). Pere va dir als jueus que tots havien de tenir fe per penedir-se i acceptar Jesús per ser salvats (Actes 2:38).

En contrast amb això, el difunt Papa Francesc ha ensenyat que els ateus, sense Jesús, es poden salvar per bones obres! També ensenya que els jueus es poden salvar sense acceptar Jesús! A més, ell i alguns grecoromans també semblen considerar que una versió no bíblica de "Maria" és una clau per a l'evangeli, així com una clau per a la unitat ecumènica i interreligiosa. Malauradament, ells i molts altres no entenen

la importància de Jesús NI el veritable Evangeli del Regne de Déu. Molts estan promovent falsos evangelis.

Molts volen viure confiant només en el que veuen i dipositar la seva fe en el món. El Nou Testament ensenya que els cristians han de mirar cap amunt:

² Fixeu-vos en les coses de dalt, no en les de la Terra. (Colossencs 3:2)

⁷ Perquè caminem per la fe, no per la vista. (2 Corintis 5:7)

Tot i això, el Papa Pius XI bàsicament va ensenyar a caminar segons la seva pròpia visió de la seva església:

...l'Església Catòlica...és el regne de Crist a la terra. (Pius's encyclical Quas Primas).

El lloc web CatholicBible101 afirma que «el Regne de Déu va ser establert a la terra per Jesucrist l'any 33 dC, en la forma de la seva Església, dirigida per Pere... l'Església Catòlica». Tanmateix, el Regne mil·lenari de Déu no és aquí encara ni tampoc és l'Església de Roma. Quan arribi, serà a la terra. Tot i que la veritable Església de Déu té les «claus del regne» (Mateu 16:19), aquells que afirmen que una església és el regne de Déu "han pres la clau del coneixement" (Luc 11:52).

L'Església de Roma ensenya tan fermament la idea que el Regne mil·lenari terrestre de Déu s'acosta, que és bàsicament l'única "doctrina de l'Anticrist" que apareix al Catecisme de l'Església Catòlica oficial:

676 L'engany de l'Anticrist ja comença a prendre forma al món cada vegada que es pretén realitzar dins la història aquella esperança messiànica que només es pot realitzar més enllà de la història, a través del judici escatològic. L'Església ha rebutjat fins i tot les formes modificades d'aquesta falsificació del regne que passen sota el nom de mil·lenarisme... (Catechism of the Catholic Church. Imprimatur Potest + Joseph Cardinal Ratzinger. Doubleday, NY 1995, p. 194)

Malauradament, aquells que estiguin d'acord amb aquesta postura tindran problemes importants amb la proclamació de l'Evangeli del Regne de Déu en els últims temps. Alguns prendran mesures terribles contra aquells que el proclamen (Daniel 7:25; 11:30-36). Però, podríeu pensar, no seran al regne tots els qui confessen Jesús com a Senyor? No, no hi seran. Fixeu-vos en el que va dir Jesús:

²¹ «No tothom qui em diu: «Senyor, Senyor», entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare que és al cel. ²² Molts em diran aquell dia: «Senyor, Senyor, no hem profetitzat en el teu nom, expulsat dimonis en el teu nom i fet molts miracles en el teu nom?» ²³ I llavors els diré: «Mai no us he conegut; aparteu-vos de mi, vosaltres que pratiqueu el mal!» (Mateu 7:21-23)

L'apòstol Pau va assenyalar que el «misteri de la iniquitat» ja estava «en acció» (2 Tessalonicencs 2:7) en el seu temps. Aquesta iniquitat també està relacionada amb alguna cosa contra la qual la Bíblia adverteix en els darrers temps, que s'anomena «Misteri, Babilònia la Gran» (Apocalipsi 17:3-5).

El «misteri de la iniquitat» està relacionat amb els cristians professants que creuen que no necessiten complir la llei dels deu Manaments de Déu, o que hi ha tantes excepcions acceptables que la llei queda buidada de contingut, o que existeixen formes legítimes de penitència que permeten transgredir-la. Així, tot i pensar que tenen una forma de la llei de Déu, en realitat no practiquen una forma de cristianisme que Jesús o els seus apòstols reconeixien com a legítima.

Els grecoromans són com els fariseus que violaven els manaments de Déu, però afirmaven que les seves tradicions ho feien acceptable: Jesús va denunciar aquest plantejament (Mateu 15:3-9)! Isaïes també va advertir que les persones que afirmaven ser de Déu es rebel·larien contra la seva llei (Isaïes 30:9). Malauradament, aquesta rebel·lió sense llei és una realitat que encara veiem avui dia.

Un altre «misteri» sembla ser que l'Església de Roma creu que les seves agendes ecumèniques i interreligioses militaristes conduiran a la pau i a una versió no bíblica del Regne de Déu a la terra. Les Escriptures

adverteixen contra una unitat ecumènica imminent que ensenya que, durant uns anys, tindrà èxit (nota: es mostra la New Jerusalem Bible, una traducció aprovada pels catòlics):

⁴ Es van prostrar davant del drac, perquè havia donat el seu poder a la bèstia; i es van prostrar davant la bèstia, dient: «Qui es pot comparar amb la bèstia? Qui pot lluitar contra ella?» ⁵ A la bèstia se li va permetre pronunciar les seves fanfarroneries i blasfèmies i estar activa durant quaranta-dos mesos; ⁶ i va pronunciar les seves blasfèmies contra Déu, contra el seu nom, la seva Tenda celestial i tots els qui s'hi refugien. ⁷ Li va ser permès de fer la guerra contra els sants i de vèncer-los, i li va ser donat poder sobre tota raça, poble, llengua i nació; ⁸ i tota la gent del món l'adorarà, és a dir, tothom el nom del qual no ha estat escrit des de la fundació del món al llibre de la vida de l'Anyell sacrificial. ⁹ Que escolti qui pugui sentir: ¹⁰ Els qui són per al captiveri, al captiveri; si algú ha de morir per l'espasa, per l'espasa morirà. Per això els sants han de tenir perseverança i fe. (Apocalipsi 13:4-10, NJB Bible)

La Bíblia adverteix contra una unitat a Babilònia en els temps de la fi:

¹ Un dels set àngels que tenien les set copes va venir a parlar amb mi i em va dir: «Vine aquí, i et mostraré el càstig de la gran prostituta que seu a la vora de les aigües abundants, ² amb qui tots els reis de la terra s'han prostituït i ha emborratxat amb el vi del seu adulteri tota la població del món. ³ Em va portar en esperit a un desert, i allà vaig veure una dona que muntava una bèstia escarlata que tenia set caps i deu banyes i títols blasfems escrits per tot arreu. ⁴ La dona anava vestida de porpra i escarlata, i resplendia d'or, joies i perles, i duia a la mà una copa de vi d'or plena de la repulsió de la seva prostitució; ⁵ al front hi havia escrit un nom, un nom críptic: «Babilònia la Gran, la mare de totes les prostitutes i de totes les pràctiques infames de la terra». ⁶ Vaig veure que estava ebria, embriagada amb la sang dels sants i la sang dels màrtirs de Jesús; i quan la vaig veure, vaig quedar completament desconcertat. (Apocalipsi 17:1-6 NJB Bible)

⁹ «Això requereix astúcia. Els set caps són els set turons, on seu la dona...» ¹⁸ La dona que has vist és la gran ciutat que té autoritat sobre tots els governants de la terra. (Apocalipsi 17:9,18, NJB Bible)

¹ Després d'això, vaig veure un altre àngel baixar del cel amb gran autoritat, i la terra va quedar il·luminada per la seva glòria. ² Va cridar amb veu poderosa: «Babilònia ha caigut, Babilònia la Gran ha caigut, i s'ha convertit en un refugi de dimonis i un refugi per a tot esperit impur i ocell brut i repugnant». ³ Totes les nacions han begut del vi de la seva prostitució; tots els reis de la terra s'han prostituït amb ella, i tots els mercaders s'han enriquit amb la seva disbauxa. ⁴ Una altra veu va parlar des del cel; la vaig sentir que deia: «Sortiu, poble meu, lluny d'ella, per tal que no participeu en els seus crims i no patiu les mateixes plagues.» ⁵ Els seus pecats han arribat fins al cel, i Déu té presents els seus crims: tracteu-la com ella ha tractat els altres. ⁶ Se li haurà de pagar el doble de la quantitat que va exigir. Se li haurà de donar una copa doblement potent de la seva pròpia barreja. ⁷ Tant com s'ha glorificat i s'ha lliurat al luxe, doneu-li turment i dol. Estic entronitzada com a reina, pensa; no sóc una vídua i mai coneixeré el dol. ⁸ Per això, en un sol dia, les plagues cauran sobre ella: malaltia, dol i fam. Serà cremada fins als fonaments. El Senyor Déu, que l'ha condemnat, és poderós. ⁹ «Hi haurà dol i plor per ella per part dels reis de la terra que s'han prostituït amb ella i han fet orgies amb ella. Veuran el fum del seu incendi.» (Apocalipsi 18:1-9, NJB Bible)

A Zacaries, la Bíblia adverteix contra la imminent Babilònia i mostra que la unitat adequada no es produirà fins després del retorn de Jesús:

¹⁰ Compte, compte! Fugiu del país del nord —declara Jahvè—, perquè us he dispersat pels quatre vents del cel —declara Jahvè—. ¹¹ Compte! Fuig, Sió, que ara vius amb la filla de Babilònia!

¹² Perquè això diu Jahvè Sabaot, des que la Glòria ha estat encarregada a mi, sobre les nacions que us van saquejar: «Qui us

toca, toca la nineta dels meus ulls». ¹³ Ara, mireu, faré alçar la mà contra ells, i seran saquejats pels seus esclaus. Aleshores sabreu que el Senyor de l'exèrcit m'ha enviat! ¹⁴ Canta i alegra't, filla de Sió, perquè ara vinc a viure entre tu —declara Jahvè—. ¹⁵ Aquell dia moltes nacions es convertiran al Senyor, esdevindran el seu poble i habitaran entre vosaltres. Llavors sabreu que el Senyor de l'exèrcit m'ha enviat a vosaltres. ¹⁶ Jahvè prendrà possessió de Judà, la seva porció a la Terra Santa, i tornarà a escollir Jerusalem. (Zacaries 2:10-16, NJB; noteu que a les versions KJV/NKJV els versos apareixen com a Zacaries 2:6-12)

Els moviments ecumènics i interreligiosos que promouen les Nacions Unides, el Vaticà, molts protestants i líders ortodoxos orientals estan clarament condemnats per la Bíblia i no s'haurien d'encoratjar. Jesús va advertir sobre aquells que afirmen seguir-lo i que «enganyarien a molts» (Mateu 24:4-5). Gran part de l'ecumenisme està relacionat amb l'obertura del primer segell d'Apocalipsi 6:1-2, també conegut com el «genet blanc» de l'Apocalipsi (que NO és Jesús) i la prostituta d'Apocalipsi 17.

Igual que Zacaries, l'apòstol Pau també va ensenyar que la veritable unitat de la fe no es produiria fins després del retorn de Jesús:

¹³ fins que tots arribem a la unitat en la fe i el coneixement del Fill de Déu i formem l'Home perfecte, plenament madur amb la plenitud de Crist mateix. (Efesis 4:13, NJB)

Els qui creuen que aquesta unitat arriba abans del retorn de Jesús s'equivoquen. De fet, quan Jesús torni, haurà de destruir la unitat de les nacions que s'uniran contra Ell:

^{11:15} Aleshores el setè àngel va tocar la trompeta, i es van sentir veus que cridaven al cel: «El regne del món ha passat a ser del nostre Senyor i del seu Crist, i ell regnarà per sempre més.» ¹⁶ Els vint-i-quatre ancians, asseguts davant de Déu, es van agenollar amb el front fins a terra i van adorar Déu, dient: «Us donem gràcies, Senyor Déu Totpoderós, Ell que sou, Ell que éreu, per haver assumit el vostre gran poder i començar el vostre regnat».

¹⁸ Les nacions estaven en aldarull, però ara ha arribat el moment del teu càstig, i del judici dels morts, i del premi dels teus servents els profetes, i dels sants i dels qui temen el teu nom, petits i grans. Ha arribat el moment d'exterminar els qui destrueixen la terra. (Apocalipsi 11:15-18, NJB Bible)

^{19:6} I vaig sentir el que semblaven les veus d'una gran multitud, com el so de l'oceà o el gran rugit dels trons, que responien: «Al·leluia! El regne del Senyor, el nostre Déu Totpoderós, ha començat;... ¹⁹ Aleshores vaig veure la bèstia, amb tots els reis de la terra i els seus exèrcits, reunits per lluitar contra el Genet i el seu exèrcit. ²⁰ Però la bèstia va ser capturada, juntament amb el fals profeta que havia fet miracles en nom seu i que amb ells havia enganyat els qui havien rebut la marca de la bèstia i els qui havien adorat la seva estàtua. Aquests dos van ser llançats vius al llac ardent de sofre. ²¹ Tots els altres van ser morts per l'espasa del Genet, que va sortir de la seva boca, i tots els ocells es van saciar de la seva carn...^{20:4} Aleshores vaig veure uns trons on seien asseguts, i en ells se'ls va conferir el poder de jutjar. Vaig veure les ànimes de tots els qui havien estat decapitats per haver donat testimoni de Jesús i per haver predicat la paraula de Déu, i els qui no havien volgut adorar la bèstia ni la seva estàtua, ni acceptar la marca al front ni a les mans; van cobrar vida i van regnar amb Crist durant mil anys. (Apocalipsi 19:6,19-21; 20:4, NJB)

Fixeu-vos que Jesús haurà de destruir els exèrcits del món units contra Ell. Aleshores, Ell i els sants de la primera resurrecció regnaran. És llavors quan hi haurà una unitat adequada de la fe. Malauradament, molts escoltaran falsos ministres que semblen bons, però no ho són, tal com va advertir l'apòstol Pau (2 Corintis 11:14-15). Si més persones entenguessin realment la Bíblia i l'evangelí del Regne de Déu, menys persones lluitarien contra Jesús al seu retorn.

7. Per què el Regne de Déu?

Tot i que als humans ens agrada pensar que som molt intel·ligents, la nostra comprensió té límits, però l'«enteniment de Déu és infinit.» (Salm 147:5)

Per això caldrà la intervenció de Déu per arreglar aquest planeta.

Encara que molts creuen en Déu, la gran majoria dels humans no estan disposats a fer el que Ell diu i viure tal com Ell realment indica. Fixeu-vos en el següent:

⁸ Ja t'ha fet saber, home, què és bo; i què demana de tu el Senyor sinó practicar la justícia, estimar la misericòrdia i caminar humilment amb el teu Déu? (Miquees 6:8)

Caminar humilment amb Déu no és quelcom que la humanitat hagi estat realment disposada a fer. Des del temps d'Adam i Eva (Gènesi 3:1-6), els humans han decidit confiar en ells mateixos i les seves prioritats, per sobre de les de Déu, malgrat els seus manaments (Èxode 20:3-17).

El llibre dels Proverbis ensenya:

⁵ Confia en el Senyor amb tot el teu cor, i no et recolzis en el teu propi enteniment; ⁶ Reconeix-lo en tots els teus camins, i ell dirigirà els teus camins. ⁷ No siguis savi als teus propis ulls; temeu el Senyor i apàrtateu-vos del mal. (Proverbis 3:5-7)

No obstant, la majoria de la gent no confiarà realment en Déu amb tot el seu cor ni esperarà que Ell dirigeixi els seus passos. Molts diuen que faran el que Déu vol, però no ho fan. La humanitat ha estat enganyada per Satanàs (Apocalipsi 12:9) i ha caigut en les concupiscències del món i en l'«orgull de la vida» (1 Joan 2:16).

Per tant, molts han creat les seves pròpies tradicions religioses i governs seculars, perquè creuen que són els que ho saben millor. Tanmateix, no ho fan (cf. Jeremies 10:23) ni tampoc es penediran de veritat.

Per això la humanitat necessita el Regne de Déu (cf. Mateu 24:21-22).

Considereu les Benaurances

Una de les sèries de declaracions més conegudes que Jesús va fer van ser les benaurances, que va pronunciar en el seu Sermó de la Muntanya de les Oliveres.

Fixeu-vos en algunes de les coses que va dir:

³ « Beneïts els pobres d'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. ⁴ Beneïts els qui ploren, perquè seran consolats. ⁵ Beneïts els humils, perquè ells heretaran la terra. ⁶ Beneïts els qui tenen fam i set de justícia, perquè seran saciats. ⁷ Beneïts els misericordiosos, perquè ells obtindran misericòrdia. ⁸ Beneïts els de cor pur, perquè ells veuran Déu. ⁹ Beneïts els pacificadors, perquè seran anomenats fills de Déu. ¹⁰ Beneïts els qui són perseguits per causa de la justícia, perquè d'ells és el Regne del cel. (Mateu 5:3-10)

És al Regne de Déu (cf. Marc 4:30-31), sovint anomenat el Regne del cel per Mateu (cf. Mateu 13:31), on es compliran aquestes beneïdes promeses. És al Regne de Déu que es complirà la promesa que els humils heretaran la terra i els purs veuran Déu. Espereu amb il·lusió les bones notícies de les benediccions al Regne de Déu!

Els camins de Déu són correctes

La veritat és que Déu és amor (1 Joan 4:8,16) i Déu NO és egoista. Les lleis de Déu mostren amor cap a Déu i amor cap al nostre proïsme (Marc 12:29-31; Jaume 2:8-11). Els camins del món són egoistes i condueixen a la mort (Romans 8:6).

Fixeu-vos que la Bíblia mostra que els veritables cristians observen els manaments:

¹ Tothom qui creu que Jesús és el Crist, és nascut de Déu, i tothom qui estima aquell qui l'ha engendrat, estima també aquell qui ha estat engendrat d'ell. ² Per això sabem que estimem els fills de Déu, quan estimem Déu i guardem els seus manaments. ³ Perquè

aquest és l'amor de Déu: que guardem els seus manaments. I els seus manaments no són feixucs. (1 Joan 5:1-3)

Tots els «manaments de Déu són justícia» (Salm 119:172). Els seus camins són purs (1 Titus 1:15). Malauradament, molts han acceptat diverses formes d'«anarquia» i no s'adonen que Jesús NO va venir a destruir la llei ni els profetes, sinó a complir-los (Mateu 5:17), explicant el seu veritable significat i ampliant-los més enllà del que molts pensaven (per exemple, Mateu 5:21-28). Jesús va ensenyar que «qui els practiqui i els ensenyi, serà anomenat gran al Regne del Cel» (Mateu 5:19) (els termes «Regne de Déu» i «Regne del Cel» són equivalents).

La Bíblia ensenya que la fe sense obres és morta (Jaume 2:17). Molts afirmen seguir Jesús, però no creuran realment els seus ensenyaments (Mateu 7:21-23) i no l'imitaran com haurien de fer (cf. 1 Corintis 11:1). «El pecat és la transgressió de la llei» (1 Joan 3:4, KJV) i tots han pecat (Romans 3:23). Tanmateix, la Bíblia mostra que la misericòrdia triomfarà sobre el judici (Jaume 2:13), ja que Déu realment té un pla per a tothom (cf. Lluç 3:6).

Les solucions humanes, separades dels camins de Déu, no funcionaran. En el regne mil·lenari, Jesús governarà amb «una vara de ferro» (Apocalipsi 19:15), i el bé prevaldrà a mesura que la gent visqui segons el camí de Déu. TOTS els problemes del món existeixen perquè les societats d'aquest món es neguen a obeir Déu i la seva llei. La història demostra que la humanitat no és capaç de resoldre els problemes de la societat per si mateixa:

⁶ Perquè tenir inclinacions carnals és mort, però tenir inclinacions espirituals és vida i pau. ⁷ Perquè els pensaments carnals són enemistat contra Déu; perquè no se sotmeten a la llei de Déu, ni tampoc poden estar-hi. ⁸ Així doncs, els qui viuen segons la carn no poden agradar a Déu. (Romans 8:6-8)

Els cristians s'han de centrar en allò espiritual, i després del penediment i el baptisme se'ls concedeix l'Esperit de Déu per fer-ho en aquesta era (Romans 8:9), malgrat les nostres febleses personals:

²⁶ Perquè veieu, germans, la vostra vocació: no hi ha gaires savis entre vosaltres segons la carn, ni gaires poderosos, ni gaires nobles que siguin els que han estat cridats. ²⁷ Déu ha escollit les coses ximpls del món per avergonyir els savis, i ha escollit les coses febles del món per avergonyir els poderosos; ²⁸ i Déu ha escollit les coses menyspreables, i també les que no són, per reduir a res les que són, ²⁹ perquè cap carn no es gloriï en la seva presència. ³⁰ Però vosaltres sou per Ell en Crist Jesús, el qual ha vingut de Déu per nosaltres saviesa, justícia, santificació i redempció, ³¹ que, com està escrit: «Qui es gloria, que es gloriï en el Senyor» (1 Corintis 1:26-31).

Els cristians hem de gloriar-nos en el pla de Déu! Caminem per fe ara (2 Corintis 5:7), mirant cap amunt (Colossencs 3:2) amb fe (Hebreus 11:6). Serem beneïts per guardar els manaments de Déu (Apocalipsi 22:14).

Per què l'Evangeli del Regne de Déu?

Els protestants tendeixen a sentir que, un cop han acceptat Jesús com a salvador, han buscat el Regne de Déu. Els catòlics romans creuen que els batejats, fins i tot de nadons, han entrat a la seva església com el regne. Els catòlics romans i ortodoxos orientals tendeixen a pensar que a través dels sagraments, etc., busquen el regne de Déu. Mentre que els cristians han de ser batejats, els grecoromans protestants tendeixen a mirar al món per resoldre els problemes de la humanitat. Solen tenir un enfocament terrenal (cf. Romans 8:6-8).

Buscar primer el Regne de Déu (Mateu 6:33) ha de ser un objectiu de tota la vida per als cristians. Un objectiu que no consisteix a mirar cap al món per trobar solucions, sinó cap a Déu i els seus camins. La bona nova del Regne de Déu transforma les nostres vides.

La Bíblia diu que els cristians governaran amb Jesús, però t'adones que això vol dir que els veritables cristians governaran les ciutats? Jesús va ensenyar:

¹² «Un home noble se'n va anar a un país llunyà per rebre un regne i després tornar-ne. ¹³ Així doncs, va cridar deu dels seus

servents, els va lliurar deu mines i els va dir: «Negocieu fins que torni». ¹⁴ Però els seus ciutadans l'odiaven, i van enviar una delegació darrere seu, dient: «No volem que aquest home regni sobre nosaltres».

¹⁵ «I així va ser que quan va tornar, havent rebut el regne, va ordenar que cridessin aquests servents, als quals havia donat els diners, per saber quant havia guanyat cadascú amb el comerç. ¹⁶ Aleshores va arribar el primer i va dir: «Senyor, la teva mina ha generat deu mines». ¹⁷ I ell li digué: «Molt bé, bon servent; per haver estat fidel en les poques coses, tingues autoritat sobre deu ciutats.» ¹⁸ el segon va venir, dient: «Senyor, la teva mina ha generat cinc mines». ¹⁹ I també li digué: «Tu també, sigues al càrrec de cinc ciutats.» (Lluc 19:12-19)

Sigues fidel amb el poc que tens ara. Els cristians tindran l'oportunitat de governar ciutats reals, en un regne real. Jesús també va dir: «La meva recompensa és amb mi, per donar a cadascú segons la seva obra» (Apocalipsi 22:12). Déu té un pla (Job 14:15) i un lloc (Joan 14:2) per a aquells que realment li respondran (Joan 6:44; Apocalipsi 17:14). El Regne de Déu és real i tu en pots formar part!

A principis del 2016, la revista Science va publicar un article titulat «El poder de les multituds» que indicava que la intel·ligència artificial i el crowdsourcing podrien resoldre els «problemes perversos» als quals s'enfronta la humanitat. Tot i això, l'article no va aconseguir entendre què era la maldat, i molt menys com resoldre-la. L'aparició posterior de programes d'intel·ligència artificial certament no ha resolt els problemes del món.

La cooperació, si no va acompanyada del seguiment dels veritables camins de Déu, està tan condemnada al fracàs al segle XXI com ho estava després del Gran Diluvi, quan la humanitat va cooperar per construir la fallida Torre de Babel (Gènesi 11:1-9).

Els problemes del món, en llocs com l'Orient Mitjà (malgrat els guanys temporals esperats, per exemple, Daniel 9:27a; 1 Tessalonicencs 5:3), no

seran resolts pels humans: necessitem la pau del Regne de Déu (Romans 14:17).

Els problemes del terrorisme internacional, malgrat els guanys esperats, no es resoldran (cf. Ezequiel 21:12) pels enganyats de les Nacions Unides (cf. Apocalipsi 12:9); necessitem l'alegria i el consol del Regne de Déu.

Els problemes mediambientals NO es resoldran mitjançant la cooperació internacional, ja que les nacions del món ajudaran a destruir la Terra (Apocalipsi 11:18), però sí que els resoldrà el Regne de Déu.

Els problemes d'immoralitat sexual, avortament i venda de parts del cos humà no els resoldran els EUA (cf. Apocalipsi 18:13), sinó el Regne de Déu.

El deute massiu dels Estats Units, del Regne Unit i de moltes altres nacions no serà resolt mitjançant gestions internacionals, sinó finalment (després de la destrucció, cf. Habacuc 2:6-8) pel Regne de Déu.

La ignorància i la mala educació no es resoldran amb les Nacions Unides: necessitem el Regne de Déu. Els conflictes religiosos no es resoldran realment amb cap moviment ecumènic-interreligiós que accepti la salvació sense el veritable Jesús de la Bíblia. El pecat és EL PROBLEMA al món i, per això, necessitem el sacrifici de Jesús i el seu retorn al Regne de Déu. La ciència mèdica moderna no té totes les respostes per a la salut humana: necessitem el Regne de Déu.

Els problemes de la fam no es resoldran amb organismes modificats genèticament, que posen en risc de fam parts del món a causa de possibles pèrdues massives de collites; necessitem el Regne de Déu.

La pobresa massiva a parts d'Àfrica, Àsia i altres parts del món, tot i que es beneficia durant un temps de la "Babilònia" del temps de la fi (cf. Apocalipsi 18:1-19), no resoldrà el problema de la pobresa: necessitem el Regne de Déu. La idea que, sense Jesús, la humanitat pot portar la utopia en aquesta "present era malvada" és un fals evangeli (Gàlates 1:3-10). Necessitem el Regne de Déu.

La fase mil·lenària del Regne de Déu és un regne literal que s'establirà a la terra. Es basarà en les lleis amoroses de Déu i en un Déu amorós com a líder. Els sants regnaran amb Crist durant mil anys (Apocalipsi 5:10; 20:4-6). Aquest regne inclourà aquells que realment formen part de l'Església de Déu, però cap escriptura afirma que el Regne de Déu sigui en realitat l'Església (catòlica o no). L'Església de Roma s'ha oposat a l'ensenyament mil·lenari, i més tard s'oposarà amb més força al missatge de l'evangeli de la Bíblia a mesura que ens acostem al final. Això probablement tindrà una cobertura mediàtica significativa, cosa que pot ajudar a complir Mateu 24:14.

En la seva fase final, el Regne de Déu inclourà la «Nova Jerusalem, que baixa del cel, de Déu» (Apocalipsi 21:2) i el seu creixement no tindrà fi. No hi haurà més injustícia, ni més dolor, ni més mort.

Predicar i comprendre l'evangeli del Regne de Déu és un tema important de la Bíblia. Els escriptors de l'Antic Testament ho van ensenyar. Jesús, Pau i Joan ho van ensenyar. El sermó "cristià" més antic que ha sobreviscut fora del Nou Testament ho va ensenyar. Els líders cristians de principis del segle II, com Policarp i Melitó, ho van ensenyar. Nosaltres, a Continuing Church of God en parlem avui dia. Recordeu que el Regne de Déu és el primer tema que la Bíblia mostra que Jesús va predicar (Marc 1:14-15). També va ser el que va predicar després de la seva resurrecció (Fets 1:3), i és una cosa que els cristians haurien de buscar primer (Mateu 6:33).

L'evangeli no només tracta sobre la vida i la mort de Jesús. L'èmfasi de l'evangeli que Jesús i els seus deixebles predicaven era l'imminent Regne de Déu. L'evangeli del Regne inclou la salvació a través de Crist, però també inclou l'ensenyament de la fi dels governs humans (Apocalipsi 11:15).

Recorda que Jesús va ensenyar que la fi no arribaria fins que l'evangeli del regne no fos predicat al món com a testimoni per a totes les nacions (Mateu 24:14). I aquesta predicació s'està duent a terme ara. T'agradaria formar part del suport a aquesta obra final dels últims temps?

La bona notícia és que el Regne de Déu és la solució als problemes que afronta la humanitat. Tot i això, la majoria NO vol donar-li suport, ni escoltar-lo, ni creure-hi la veritat que conté. El Regne de Déu és etern (Mateu 6:13), mentre que "aquest món passa" (1 Corintis 7:31).

Proclamar el veritable evangeli del Regne de Déu és una cosa que nosaltres, a la Continuing Church of God ens prenem seriosament. Ens esforcem per ensenyar tot el que ensenya la Bíblia (Mateu 28:19-20), inclòs el Regne de Déu (Mateu 24:14). Mentre esperem aquest regne, hem d'aprendre i seguir els camins de Déu i consolar els altres que volen conèixer la veritat.

No hauries de donar suport a la proclamació de l'evangeli del Regne de Déu que s'acosta? Creuràs en l'evangeli del Regne de Déu?

Continuing Church of God

L'adreça postal als EUA de la Continuing Church of God és: 917 W. Grand Avenue, Unit 109, Grover Beach, California, 93483 USA; lloc web www.ccog.org.

Continuing Church of God Llocs web (CCOG)

CCOG.ASIA Aquest lloc web se centra en Àsia.

CCOG.IN Aquest lloc web està dirigit a persones d'origen indi.

CCOG.EU Aquest lloc web està dirigit a Europa.

CCOG.NZ Aquest lloc web està dirigit a Nova Zelanda i altres persones de descendència britànica.

CCOG.ORG Aquest és el lloc web principal de la Continuing Church of God. Serveix a persones de tots els continents. Conté articles, enllaços i vídeos.

CCOGCANADA.CA Aquest lloc web està dirigit a les persones que viuen al Canadà.

CCOGAfrica.ORG Aquest lloc web està dirigit a persones d'Àfrica.

CDLIDD.ES La Continuación de la Iglesia de Dios. Aquest és el lloc web en castellà per a la Continuing Church of God.

PNIND.PH Patuloy na Iglesia ng Diyos. Aquest és el lloc web de les Filipines de la Continuing Church of God. Té informació en anglès i tagal.

Llocs web de notícies i història

COGWRITER.COM Aquest lloc web és una eina important de proclamació i conté notícies, doctrina, articles històrics, vídeos i actualitzacions profètiques.

CHURCHHISTORYBOOK.COM Aquest és un lloc web fàcil de recordar amb articles i informació sobre la història de l'església.

BIBLENEWSPROPHECY.NET i BNPI.NET Es tracta llocs web de ràdio en línia en anglès que cobreixen notícies i temes bíblics en diversos idiomes.

Canals de vídeo de YouTube i BitChute per a sermons i sermonetes

BibleNewsProphecy canal. Vídeos de sermons de la CCOG.

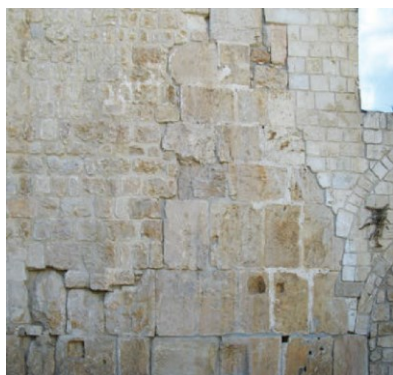
CCOGAfrica canal. Missatges del CCOG en llengües africanes.

Animacions CCOG canal per ensenyar aspectes de les creences cristianes.

CDLIDDSermones El canal té missatges en castellà.

ContinuingCOG canal. Sermons en vídeo de la CCOG.

La foto mostra a continuació alguns dels pocs maons que queden (a més d'alguns afegits posteriorment) d'un edifici de Jerusalem conegut de vegades com el Cenacle, però millor descrit com l'Església de Déu al turó occidental de Jerusalem (actualment anomenat Mont Sió):

Es creu que aquest va ser l'emplaçament de la possible primera església cristiana real. Un edifici on s'hauria predicat "l'evangeli del Regne de Déu" de Jesús. Aquest era un edifici de Jerusalem que ensenyava l'Evangeli del Regne de Déu.

Per això també donem gràcies a Déu sense parar, perquè... vosaltres, germans, vau ser imitadors de les esglésies de Déu que hi ha a Judea en Crist Jesús. (1 Tessalonicencs 2:13-14)

Lluiteu amb fervor per la fe que ha estat transmesa als sants una vegada per totes. (Jude 3)

Ell (Jesús) els digué: «També he de predicar el Regne de Déu a les altres ciutats, perquè per això he estat enviat.» (Lluc 4:43)

Busqueu, doncs, el Regne de Déu, i totes aquestes coses us seran donades a més a més. No tingueu por, petit ramat, perquè el vostre Pare ha volgut donar-vos el Regne. (Lluc 12:31-32)

I aquest evangeli del regne serà predicat a tot el món com a testimoni a totes les nacions, i llavors vindrà la fi. (Mateu 24:14)